

בלבבי
עצות
פשוטות
למעשה

מבחר עצות פשוטות למעשה מתורת 'בלבבי משכן אבנה'

בלבבי משכן אבנה חלק ב'

© כל הזכויות שמורות
'בלבבי משיב אבנ'
טלפון: 052.763.8588
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi23@gmail.com

לקבלת
העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi23@gmail.com

להאזנה לשיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 605-313-6660

ומקיימים: כוכבית [*]
סולמית [#] -<
[מספר שיעור] -<
סולמית [#]

המחבר ספרי "בלבבי משכן אבנה" כתב רבות על
 כמות עצומה של נושאים בכל תחומי עבודת השם.
 דרכו היא להגיע לחכמה, המקור העמוק של כל נושא,
 ומשם להסביר את הפרטים המקיפים את החכמה.
 ספר זה ייקח חלק קטן וספציפי, בינה, פרטים,
 ובמשך הזמן יעזור ללומד לבנות את התמונה
 הגדולה יותר, את החכמה, שהיא לב העניין.

**בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית,
 מתוך מבחר עצות אלו:**

תוכן

001	"וצדיק באמונתו יחי"	ד-ה
002	"וידעת היום והשבות אל לבבך"	ז-ו
003	"הקב"ה וכנס"י - חתן וכלה"	ח-ט
004	חושי הנשמה והכח לגלותם	י-יא
005	כח הדיבור וצורתו הפנימית	יב-יג
006	אמירה רכה נובעת מבהירות פנימית	יד-טו
007	דרך להשגת הכרה בחוש במציאותו ית"ש	טז-יז
008	הכרת גדרי הלב וכח החוש שבו	יח-יט
009	"כי אתח עמדי"	כ-כא
010	בירור מהות צורת החיים עם הקב"ה	כב-כג
011	חשגחת פרטית	כד-כה
012	אני תפילה	כו-כז
013	צורתה ומהותה הפנימית של תפילה	כח-כט
014	צורת השגת קרבת ה' חושית	ל-לא
015	צורת העבודה שבע יפול צדיק וקם	לב-לג
016	יראה	לד-לה
017	דרכי קנין יראת העונש	לו-לז
018	יראת השלמות ובנין ה"רצון"	לח-לט
019	יראה - הרגש דק	מ-מא
020	אהבת ה'	מב-מג
021	אהבת השי"ת לאדם - ואהבת האדם להשי"ת	מד-מה
022	אהבה שאינה תלויה בדבר	מו-מז
023	הסרת המונעים להשגת אהבת ה'	מח-מט
024	דרכי קנין האמונה מתוך יסורים	נ-נא
025	הכרת מהות ה'אני'	נב-נג
026	רצונו לעשות רצונך	נד-נה
027	לשמה ושלא לשמה	נו-נז
028	תמימות	נח-נט

הקדמת המחבר

כבר מילתנו אמורה בחלק הראשון, ששורשי הדברים המובאים בספר זה מיוסדים על אדני יסודות פנימיות החכמה, ולא על ניתוח שכלי או הרגשות דקות של המחבר. בחלק זה הורחבו הדברים המבוארים בחלק א', הן הרחבה במהות היסודות, והן בתולדה היוצאת מכך - פרטי סדר העבודה. והרי שחלק זה הוא ביאור רחב יותר של היסודות הנזכרים בחלק א'.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א השגת נקודת הפשיטות, הנקודה הפשוטה ביותר - היא עיקר עבודת האדם.

מקור נושאים אנו, אפוא, תפילה לפני הרבש"ע, שדברינו ומעשינו אלה יהיו רצויים, וצורת הדברים - הכל בכל, מכל, כל - תהיה כרצונו יתברך. כי אם לא - אין תועלת לדבר שהקב"ה אינו חפץ בו. הדברים שבאנו לומר הם לכאורה פשוטים - פשוטים למי שאינו יודע אותם, כי כך הם נראים לו, אך לאמיתו של דבר הרי אמרו חז"ל (ר"ה כו ע"ב): "כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי", כי **השגת נקודת הפשיטות, הנקודה הפשוטה ביותר - היא עיקר עבודת האדם.**

ב ראשית כל עלינו להבין שהנקודה האמיתית, שהיא השורש של כל עבודת ה' - זו "אמונה"!

מקור הדרך האמיתית לעבוד את הקב"ה, נעלמת היא כמעט מעיני כל חי. ומדוע? כי כך היא צורת הבריאה - עולם מלשון "העלם", וכפי שביארנו, ראשית שהקב"ה "א-ל מסתתר", אבל ההעלם היותר קשה הוא, שנעלמת מן האדם הדרך האמיתית כיצד לעבוד את בוראו ... תוקפם של דברים אם-כן, שהדבר הראשון עוד לפני שמתחילים הוא לדעת מה היסוד? מהי הראשית שבה מתחיל כל אדם לעבוד את בוראו ... **ראשית כל עלינו להבין שהנקודה האמיתית, שהיא השורש של כל עבודת ה', אצל כל יחיד ויחיד ולא משנה מהי מדרגתו - מהאדם שנמצא ח"ו בשאול תחתית ועד האדם שזוכה להיות דבוק בקב"ה כמו משרע"ה בחיר הנבראים - זו "אמונה"!**

ג עיקר נקודת ה"העלם" אשר בעולמנו: המחשבה שבני אדם חושבים שכבר רכשו את האמונה והיא אצלם כמונחת בכיס.

מקור כי ככל שמבין האדם שעבודת האמונה היא עבודת האדם עלי אדמות, והבנין של התורה וכן של המצוות מיוסד על גבי האמונה - הוא זוכה לחיות חיי אמת. וככל שחושב הוא: הרי גדלתי כחרדי, אני יודע כבר את יסודות האמונה וכו' - הריהו רחוק מאד מהנקודה האמיתית של החיים. ... **עיקר נקודת ה"העלם" אשר בעולמנו: המחשבה שבני אדם חושבים שכבר רכשו את האמונה והיא אצלם כמונחת בכיס.**

ד שורש המרחק שלנו מהעבודה האמיתית ... נובע מכך שהאמונה שאותה אנחנו מכירים מילדות היא אמונה של ידיעה

מקור כשהאמונה תהיה בנפש האדם, לא רק בשכלו ולא רק בלבו בנקודה של התעוררות והתלהבות, אלא היא תהפך להוויית מציאותו, אז ידע נאמנה כי צועד הוא בדרך הנכונה בעבודת ה', ומכאן ואילך יקבל מבט שונה על כל עבודת ה' שלו. הקשיים שנכיר בעבודה, אינם הקשיים שהיו "אז". זהו עולם שונה לחלוטין. שורש הקשיים, **שורש המרחק שלנו מהעבודה האמיתית להתקרב לרבונו של עולם,**

בלבבי משכן אבנה | חלק ב' פרק א' | "וצדיק באמונתו יחי"

נובע מכך שהאמונה שאותה אנחנו מכירים מילדות היא אמונה של ידיעה ולא אמונה של הויה, אמונה שהאדם חש ומכיר שהרבש"ע הוא מציאות גמורה, כמו שהאדם הוא מציאות גמורה

ה נקודת המרכז של החיים זוהי "אמונה" ... שהמציאות של האמונה היא נשמת החיים של היהודי... היא השורש, זוהי המציאות הפשוטה שאדם צריך לחיות.

מקור באנו להתחיל ולדבר על הנקודה הפשוטה ביותר שאדם צריך לחיות. זהו השלב הפשוט וההתחלתי של "גר שנתגייר", והרי כולנו צריכים להיות כל יום ויום בעלי תשובה מחדש, כמו שאמרו חז"ל שבכל יום יוצאת בת קול מהר סיני ואומרת: "שובו בנים שובבים". מהי התשובה שאנחנו מחפשים? ... התשובה הראשונה היא: ליצור משטח, ליצור קרקעית אמינית שעליה ניתן לבנות בנין מוצק. ... ראשית כל צריך האדם להכניס למוחו, ולקבל זאת כהלך חשיבה, שנקודת המרכז של החיים זוהי "אמונה". ... שהמציאות של האמונה היא נשמת החיים של היהודי, היא השורש, זוהי המציאות הפשוטה שאדם צריך לחיות.

1 עלינו לעבור כברת דרך ארוכה שנשתדל לבארה ... כדי להיות יהודי מאמין!!

מקור לפני הכל יש צורך ב"ידיעת היום" - שהלך החשיבה של האדם יהיה: מה אני מחפש? מה אני רוצה? מהו התפקיד המוטל עלי כרגע בעולם? מה התפקיד שלי כל ימי חיי כנקודה יסודית? זו האמונה!!! בכדי שהידיעה הזו תהיה באדם, עליו ללכת עם המחשבה הזו הרבה זמן!!! ... כאן מדובר על ידיעה שאדם צריך להיות מחובר אליה בכל הווייתו ונשמתו. ... עלינו לעבור כברת דרך ארוכה שנשתדל לבארה, אבל ראשית כל צריך שהידיעה הזו תהיה במחשבתו של האדם פעם, ועוד פעם: לשם מה באתי לעולם? כדי להיות יהודי מאמין!!

2 "בא חבקוק והעמידן על אחת - וצדיק באמונתו יחיה"

מקור לשם מה באתי לעולם? כדי להיות יהודי מאמין!! כך עשה אברהם אבינו, יצחק, יעקב, כך עשו כל הצדיקים. מה היתה כל עבודתם בעולם? אמונה!!! מה התכלית שמתבקשת ממני בעולם? אמונה!!! על מה אני צריך לחשוב בחיים? על אמונה!! המחשבה והידיעה צריכה להיות שעיקר החיים הם אמונה! ... אדם עדיין לא מבין מהי אמונה ברורה, מדוע צריך כל כך להשקיע באמונה, אבל דבר אחד יש לו: יש לו "אמונת חכמים" בגדולי הדורות שהם אמרו דבר יסודי: "בא חבקוק והעמידן על אחת - וצדיק באמונתו יחיה" (חבקוק 2:4). זוהי עבודתו וכל יעודו בעולם. הפרטים רבים הם, אבל היסוד והשורש של כל החיים שלו זו האמונה!

חלק ב' פרק א'

- ◆ אכן אתה א-ל מסתתר "תחילת העבודה - "אמונה בחוש"
- ◆ האמונה - עבודת חיים
- ◆ שינון הנקודה הפשוטה

בלבבי-חלק ב' 001 "וצדיק באמונתו יחי"

מספר סדרה בקול הלשון 1127722

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק א': "וצדיק באמונתו יחי"

בלבבי עצות פשוטות למעשה

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

R שני ההכרחים האלה מולידים ידיעה שכלית אחת פשוטה: יש בורא לעולם!

מקור הידיעה שאנו יודעים שיש בורא לעולם, כיצד היא מתחילה? מכח חוש המשוש או מכח הידיעה השכלית? ... שהידיעה איננה מתחילה מחוש המישוש. הידיעה היא "ידיעה שכלית". ומהיכן יודע האדם שיש בורא עולם? באופן כללי אלו שני יסודות פשוטים: ראשית, ע"י קבלה מאבותינו, דור אחר דור ... אנחנו מאמינים בני מאמינים ... ושנית, אפילו אדם שנולד במדבר ואינו יודע שהוא יהודי ... עליו לנהוג כמו אברהם אבינו, להגיע להכרה פשוטה שדבר לא נעשה מעצמו ובהכרח שיש בורא לעולם. **שני ההכרחים האלה מולידים ידיעה שכלית אחת פשוטה: יש בורא לעולם!**

1 ודאי אין הכוונה לחוש המישוש של הידיים ... אלא למישוש ע"י חוש של הלב

מקור האיך אפשר להתבטא כלפי בורא העולם במושג של מישוש, והרי על פניו נראה הדבר ח"ו ככפירה, שכן נאמר "כי לא יראני האדם וחי" (שמות לג, כ) לא רואים, לא שומעים. גם הנביאים לא מששו את הקב"ה! אמנם, **ודאי אין הכוונה לחוש המישוש של הידיים**, כמו שהזכרנו עפ"י הספרים הקדושים, **אלא למישוש ע"י חוש של הלב**. במילים אלו העמדנו את יסוד המהות האמיתית של האמונה. נדבר ונבאר את היסוד, ועל גביו נבנה את ההמשך, אבל ראשית כל היסוד עצמו צריך להיות ברור, על איזו אמונה אנחנו מדברים?

א "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים... אין עוד" (דברים ד, לט).

מקור יעיקר העבודה, שהיא תכלית האמונה, שהידיעה שיש בורא עולם לא תהיה ידיעה שכלית בלבד, אלא ידיעה מוחשית של תפיסת מציאות, לא תפיסת מציאות של שכל, אלא תפיסת מציאות של "לב". ... במילים קצרות הגדרת הדברים היא: יש ידיעה של "שכל" - הן מצד קבלת האבות והן מצד ההכרה הפשוטה שדברים לא נעשים מאליהם - ויש "ידיעת הלב", וכלשון הפסוק **"וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים... אין עוד"** (דברים ד, לט).

T "בלבבי משכן אבנה להדר כבודו". הקב"ה נמצא בלב כל יחיד ויחיד מישואל

מקור היד היא רק כלי להעביר את החושים ללב, אבל החוש האמיתי של הבחנת מציאות נמצא בלב האדם. כשנתבונן היטב נבחין, שהרגשת המציאות בלב אינה תלויה בהכרח במציאות היד. גם ללב ישנה הבחנה עצמית ובכוחו לחוש דברים. מה טיבה של הבחנה זו? ההבחנות הפשוטות שאנו מכירים מתגלות דרך היד. כך חש האדם את הנתון. וכאן טמונה הנקודה העמוקה של ההבחנה בחוש של הקב"ה. בפסוק נאמר: "צור לבבי וחלקי אלוקים לעולם" (תהלים עג, כו) - הקב"ה כביכול נעלם במוחם של ישראל, אך נגלה בלבבותם. **"בלבבי משכן אבנה להדר כבודו". הקב"ה נמצא בלב כל יחיד ויחיד מישואל**, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - בלב של כל אחד ואחד מאתנו, בלב של כל יהודי נמצא הקב"ה.

בלבבי משכן אבנה | חלק ב' פרק ב' | "וידעת היום והשבות אל לבבך"

ה לפני הכל צריך אדם להכיר בלבו את הקב"ה. או אז ודאי גם יחוש שהקב"ה אוהב אותו ודואג לו.

מקור כדי שהאדם ידע ממצייאות הקב"ה בידיעה של לב, ידיעה של מציאות מוחשית - דבר זה לא ניתן לרכוש מאחרים. על כל יחיד ויחיד מוטל להתייגע לבד להשיג זאת. ... יש להתחזק באמונה, ולהאמין שהקב"ה הוא טוב ומטיב. הוא יודע מה הוא עושה והכל נעשה ממנו. ... כשנתבונן נבין שחסר את הבסיס שעל ידו נוכל לחוש את האמונה כראוי! אמונה בהשגחה פרטית, אמונה בפעולותיו של הבורא ית' איך הוא פועל עם האדם וכיצד הוא נוהג עימו, הוא אוהב אותו, דואג לו וכו' - כל זה הוא כבר השלב הבא. אבל לפני הכל צריך אדם להכיר בלבו את הקב"ה. או אז ודאי גם יחוש שהקב"ה אוהב אותו ודואג לו.

1 אין לך דבר גדול יותר מהתורה שהיא מקשרת את האדם לקונו, אבל היא מקשרת את האדם לקונו בעיקר עד כמה שהאדם בלבו מכיר שהתורה היא חלק אלו-ק ממעל ממש!

מקור ודאי שצריך ללמוד, זוהי מצות עשה מדאורייתא, והתורה היא שורש כל הבריאה, אבל תורה שאין אדם יודע מי נתן אותה - לא שהוא לא יודע בשכל, אלא שבלבו הוא אינו מרגיש זאת - איזה ערך יש לזה? "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא" - התורה שאנו לומדים בכל רגע ורגע, היא מחוברת לרבש"ע. כשאדם טהור לומד תורה שהיא חלק מהקב"ה, בהכרח שגם לבו מרגיש שהוא עצמו חלק מהבורא, ואז ישנו החוט המשולש של - קוב"ה, אורייתא, וישראל חד הם, אבל אם הגישה לתורה נובעת מלב שהוא נפרד ח"ו מהבורא, לב שמרגיש את עצמו כנפרד, ורק יודע הוא בשכל שיש בורא עולם, מאמין בזה מצד קבלת האבות, אך עדיין אינו חש שהוא והקב"ה הם אחד - איך יזכה להרגיש שהתורה והקב"ה אחד הם? אין לך דבר גדול יותר מהתורה שהיא מקשרת את האדם לקונו, אבל היא מקשרת את האדם לקונו בעיקר עד כמה שהאדם בלבו מכיר שהתורה היא חלק אלו-ק ממעל ממש!

2 ראשית על האדם לדעת שתכלית החיים היא אמונה ... כאשר יגיע אדם להכרה מוחשית בלבו שהוא חלק אלו-ק ממעל, נקודה זו תביא אותו לקיים את כל התורה כולה!

מקור ראשית על האדם לדעת שתכלית החיים היא אמונה. נקודה זו עלינו לחזור ולשנן אינספור פעמים. אבל עלינו גם להבין על איזו אמונה מדובר: לא רק אמונה של ידיעת השכל, לא רק אמונה שחושבים עליה מידי פעם, אלא אמונה שבלב. ולא אמונה של התפעלות והתרגשות, אלא אמונה של תפיסת המציאות האמיתית של "צור לבבי וחלקי ה'". כאשר יגיע אדם להכרה מוחשית בלבו שהוא חלק אלו-ק ממעל, נקודה זו תביא אותו לקיים את כל התורה כולה!

חלק ב' פרק ב'

- ◆ ידיעה שכלית וידיעה מוחשית
- ◆ הבנת הלב - מציאות עצמית
- ◆ "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא"

בלבבי-ב 002 "וידעת היום והשבות אל לבבך"

מספר סדרה בקול הלשון 1127723

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ב'

בלבבי עצות פשוטות למעשה

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

R עסקו של הקב"ה כל היום לזוג זיווגים

מקור ידוע המעשה המובא במדרש (ויקרא רבה ח, א): "שאלה מטרוניתא את ר' יוסי בר חלפתא, אמרה לו: בכמה ימים ברא הקב"ה את עולמו? אמר לה: לשישה ימים, אמרה לו: ומאותה שעה עד עכשיו מהו יושב ועושה? אמר לו: מזווג זיווגים, אשתו של פלוני לפלוני, בתו של פלוני לפלוני וכו'". ודאי שהדברים אינם כפשוטם, וכבר עמדו המפרשים על השאלה, וכי כמה זמן לוקח לזוג זיווגים? מהו, אם כן, עסקו של הקב"ה כל היום לזוג זיווגים.

1 למדים אנו שענין הזיווג אינו סתם לחבר בין שני דברים, אלא עניינו למצוא את החלק של האדם עצמו

מקור שורש המציאות של בת זוגו של האדם, היה חלק מהאדם עצמו. לפני שנפרדה ממנו, היתה בת זוגו חלק ממנו. לאחר מכן היה פירוד, ואחר שבנאה הקב"ה, כתוב: "ויביאה אל האדם". מצורתו של הזיווג הראשון שהיה בעולם, למדים אנו שענין הזיווג אינו סתם לחבר בין שני דברים, אלא עניינו למצוא את החלק של האדם עצמו ...

א כנסת ישראל היא כביכול בת זוגו של הקב"ה, והקב"ה יושב כל היום ומזווג את האדם אליו!

מקור עיקר הזיווגים שהקב"ה מזווג אינו הזיווג בין בני אדם בלבד. כידוע, בכל מקום בדברי חז"ל כנסת ישראל נקראת רעייתו - כלתו - של הקב"ה. במעמד הר סיני יצא הקב"ה לקראת עמ"י כחתן היוצא לקראת כלתו. כנסת ישראל היא כביכול בת זוגו של הקב"ה, והקב"ה יושב כל היום ומזווג את האדם אליו!

T מציאות הקב"ה הינה הרבה יותר מציאותית והרבה יותר מוחשית ממצאויות אחרות בבריאה!

מקור אדם שיתחיל להיות מציאותי באמת, יודע כי המציאות האמיתית היא אמיתת מציאותו יתברך - יבין היטב כי לא דורשים ממנו עכשיו דברים שאינם נתפסים במושגי השכל האנושי. דורשים

בלבבי משכן אבנה | חלק ב' פרק ג' | "הקב"ה וכנס"י - חתן וכלה"

ממנו שיכיר וידמה, וישכיל ויבין, שמציאות הקב"ה הינה הרבה יותר מציאותית והרבה יותר מוחשית ממציאויות אחרות בבריאה!

ה כל יחיד ויחיד שאמונתו ברורה, מאמין בבירור שגן עדן הוא מקום של הנאה מוחשית כמו העולם הזה ... בשעה שאדם יוצא מן העוה"ז, והוא זכאי בדינו, הוא נכנס למקום מציאותי ומוחשי הנקרא "גן עדן"!

מקור פשוט וברור שגן עדן זו אינה ידיעה בעלמא, זוהי מציאות מוחשית גמורה. ואף שאיננו מרגישים זאת, לא מבחינים באותה מציאות - אין זאת אלא משום שחסרים לנו הכלים הרוחניים לחוש דברים אלו, אבל כל יחיד ויחיד שאמונתו ברורה, מאמין בבירור שגן עדן הוא מקום של הנאה מוחשית כמו העולם הזה. איך בדיוק נראית ההנאה ומהי צורתה? איננו יודעים, אבל דבר אחד אנחנו יודעים: בשעה שאדם יוצא מן העוה"ז, והוא זכאי בדינו, הוא נכנס למקום מציאותי ומוחשי הנקרא "גן עדן"!

1 הנקודה שהיא כביכול פשוטה אצל כולם - "האמונה שיש בורא עולם"

מקור שכבר כיום, בעודו בעולם הזה, על האדם להיות דבוק בבוראו. למדנו אפוא מדבריו, שגם כאן, בעולם הזה, יכול האדם לחוש את הקב"ה כמציאות גמורה ממש! לכן, הנקודה שהיא כביכול פשוטה אצל כולם - "האמונה שיש בורא עולם" - אינה ענין של ידע שכלי בלבד, אלא של עולם מוחשי גמור!.

ז על כל יחיד ויחיד לקחת את הדברים ולשמוע אותם פעם ועוד פעם, ולהתבונן ולקבוע את הדברים במחשבת המח, עד שלאט לאט ייכנסו למחשבת הלב ... לעבוד את בוראו בשלימות.

מקור יש להדגיש כי עד עתה לא נגענו בשאלה איך וכיצד לעבוד. ביארנו רק נקודה אחת: מהי התכלית, מהי המציאות האמיתית שהיא חובת האדם בעולמו. עוד לפני העבודה המעשית, על כל יחיד ויחיד לקחת את הדברים ולשמוע אותם פעם ועוד פעם, ולהתבונן ולקבוע את הדברים במחשבת המח, עד שלאט לאט ייכנסו למחשבת הלב, ייצמדו לקירות לבו, ויולידו בו תשוקה עמוקה לעבוד את בוראו בשלימות.

חלק ב' פרק ג'

♦ הקב"ה "מזווג זיווגים"

♦ בין ה'חתן' וה'כלה' קיים קשר מציאותי

♦ כהבחנת הנפש יכול אדם להרגיש את הרבש"ע

♦ גן עדן - מציאות מוחשית ולא ידיעה בעלמא

בלבבי-ב 003 "הקב"ה וכנס"י - חתן וכלה"

מספר סדרה בקול הלשון 1127724

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ג'

את הקב"ה ניתן לחוש רק ע"י הנשמה

נתבאר לפנינו, שישנה אמונה שבשכל וישנה אמונה שבלב, והחילוק בין ידיעת האמונה בשכל לבין אמונת הלב הוא, שבשכל זו ידיעה של מושכלות, משא"כ בלב זוהי מציאות שאדם חש בה. כמו שהוא רואה שומע, כך הוא חש את בורא העולם.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א האופן היחיד שעל ידו יכול האדם להרגיש את החלק אלו-ק ממעל ... הוא רק ע"י הנשמה

מקור האופן היחיד שעל ידו יכול האדם להרגיש את החלק אלו-ק ממעל, להרגיש שהקב"ה הוא עצם הווייתו - הוא רק ע"י הנשמה. הנשמה היא חלק עצמיות כביכול מבורא העולם. ... לפני הכל עיקר עבודת האדם היא להכיר את נשמתו, להכיר את האלוקות השורה בו, ומכאן זה יוכל להכיר גם את החלק השני, את הקב"ה.

ב כל זמן שהאמונה של האדם נמצאת רק בשכלו, בידיעה בעלמא, הוא נשאר עדיין ח"ו במדרגת גוי

מקור אמונה של ידיעה שכלית שייכת אצל כל אדם, ואפילו אצל גוי, אבל אמונה שלמה שבלב, שייכת רק אצל יהודי, כיון שמה שחש את מציאות הבורא הוא חלק האלו-ק ממעל, וחלק אלו-ק ממעל יש רק ליהודי ולא לגוי. "קוב"ה ואורייתא וישראל חד הוא", אבל גוי אינו יכול לחוש את בורא העולם כמציאות. ... כל זמן שהאמונה של האדם נמצאת רק בשכלו, בידיעה בעלמא, הוא נשאר עדיין ח"ו במדרגת גוי.

ג וכשהאדם משתמש עם כח הדיבור בצורה הנכונה, ביכולתו לעורר את כח הנשמה שקדמה לעולם ... ולהתחבר אל האלוקות ממש

מקור "ויהי האדם לנפש חיה - לרוח ממללא". הפסוק מלמדנו כאן סוד נורא: שחיבור של גוף ונשמה יוצר באדם כח של "דיבור". הכח של התחברות הגוף והנשמה, הוא כח הדיבור! ... וכשהאדם משתמש עם כח הדיבור בצורה הנכונה, ביכולתו לעורר את כח הנשמה שקדמה לעולם, לעורר את ה"מאן דנפח - מדיליה נפח" ולהתחבר אל האלוקות ממש.

ד אם האדם אינו משתמש אלא עם הגוף, בלא שיתוף הנשמה, מה הפלא שאינו מתדבק בבוראו בחוש ע"י ריבוי תורה ומצוות!

מקור לימוד תורה וקיום מצוות שאינם נעשים בשיתוף הנפש החיה שנתן בנו הקב"ה, אינם יכולים להביא לקירבה חושית לבורא ית'. ... ואם האדם אינו משתמש אלא עם הגוף, בלא שיתוף הנשמה, מה הפלא שאינו מתדבק בבוראו בחוש ע"י ריבוי תורה ומצוות! ואחרי כן האדם שואל מדוע התורה אינה מביאה אותו אל הקב"ה? מדוע מעשי המצוות אינם מקרבים אותו אל הקב"ה?

ה כשהוא משתמש עם כח הדיבור, הוא מחבר את הנשמה לתוך גופו, ואז הנשמה אצלו יכולה לבוא לידי גילוי!

מקור הגוף לבד, (ואפי' השכל המופלג ביותר שיהיה, הוא רק תולדות הגוף). אדם אינו יכול להגיע עימו למהלך של "נפש חיה". ללא השתמשות בכח המציאותי הנקרא "נשמה" - אין שום סיכוי בעולם שאדם יוכל להגיע לרשב"ע. הכח היחיד שניתן להגיע איתו לרשב"ע, לחוש אותו כמציאות, לחוש את ה"מאן דנפח מדיליה נפח" - הוא רק ע"י כח הנשמה. נשמה זו נמצאת בתוך הגוף, והגוף כביכול מעלים אותה. כיצד יגיע האדם למצב שנשמטו תהיה אצלו בגלוי? בהכרח עליו להשתמש עם הכח שנוצר ע"י הנשמה והגוף - כח הדיבור - וכשהוא משתמש עם כח [הדיבור], הוא מחבר את הנשמה לתוך גופו, ואז הנשמה אצלו יכולה לבוא לידי גילוי.

א הכח לעבוד את הקב"ה באמת הוא ע"י כח הדיבור. מי שרוצה לדלג על כח זה, אינו יכול להגיע אל הקב"ה!

מקור שלמה המע"ה לימדנו יסוד חשוב: "כל עמל האדם לפיהו" (קהלת ו, ז). עלינו לדעת כי פסוק זה אינו סגולה בעלמא או איזה רעיון נחמד. כתובה כאן הנקודה היסודית איך עובדים את הקב"ה. "כל העמל האדם לפיהו" פירושו שהכח לעבוד את הקב"ה באמת הוא ע"י כח הדיבור. מי שרוצה לדלג על כח זה, אינו יכול להגיע אל הקב"ה!

אדם יכול ח"ו לקחת את כח הדיבור, להורידו ממדרגתו ולדבר ע"י כוחות הגוף.

מקור נשמתו של משה רבינו לא נתנה לו לדבר, כי רצתה שהדיבור יהיה מן הנשמה... אדם יכול ח"ו לקחת את כח הדיבור, להורידו ממדרגתו ולדבר ע"י כוחות הגוף. זהו דיבור של גוף ולא דיבור של נשמה מעין מה שרואים אנו שלחיות ישנה שפה ולעופות יש שפה והם מצפצפים, והרי עליהם לא נאמר: "ויהיו לנפש חיה - לרוח ממללא"..... אם כן, יכול אדם, חלילה, לדבר, אבל דיבוריו הם כעין דיבורים של חיות ועופות, אלו צפצופים ריקים בעלמא!

חלק ב' פרק ד'

- ♦ את הקב"ה ניתן לחוש רק ע"י הנשמה
- ♦ אמונה שכלב - אצל יהודי ולא אצל גוי
- ♦ "ויהי האדם לנפש חיה" - לרוח ממללא
- ♦ כח הדיבור מחבר את הנשמה אל הגוף
- ♦ שני סוגי דיבור

בלבבי-ב 004 חושי הנשמה והכח לגלותם

מספר סדרה בקול הלשון 1127725

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ד'

בלבבי עצות פשוטות למעשה

“נשמה מלאה את כל הגוף”

הצורה לעורר את הנשמה להיות בגלוי, היא ע"י כח הדיבור. "ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה" - הציירוף של הנשמה עם הגוף הוליד את ה"נפש חיה" - היא "הרוח ממללא". דיבור כצורתו הוא דיבור הנובע מן הנשמה. כשהנשמה אינה בגלוי, הדיבור הוא כמעט בבחינת פטפוטי עופות.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א "נשמה מלאה את כל הגוף"

מקור "מה הקב"ה מלא כל העולם - אף נשמה מלאה את כל הגוף" (ברכות י ע"א). משל למה הדבר דומה: אדם לובש על גבי ידו כפפה. כל אחת מאצבעותיו ממלאה חלק מהחלל של הכפפה, והכפפה כולה הינה לבוש ליד. מה יש כאן לפנינו? יד שכפפה מלובשת עליה. מה יקרה אם ח"ו האדם קטוע אצבע? - במקומה של אותה אצבע שנחסרה הכפפה תישמט ותיפול, כי אין לה מעמיד שיחזיק אותה. "נשמה מלאה את כל הגוף" פירושו, שחיות הנשמה מתפשט לכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו של האדם.

ב הקב"ה, הנשמה והגוף. הנקודה הפנימית של כל דבר הוא הקב"ה.

מקור לפי"ז נבין כי ישנן שלש מדרגות: הקב"ה, הנשמה והגוף. הנקודה הפנימית של כל דבר הוא הקב"ה. הנשמה מלבישה כביכול את הבורא, והגוף מלביש את הנשמה. אם אדם רוצה להגיע אל הרבש"ע, ראשית עליו לצאת מתוך הלבוש - הגוף - ולהכנס לנשמה. מכאן ואילך סלולה לפניו הדרך להדבק בבורא יתברך שהוא הנקודה הפנימית יותר.

ג צריך לדבר עם הנשמה בשפה של הנשמה!

מקור אנחנו מכירים בעיקר דיבור של גוף. ואיזו צורה של דיבור הנשמה מבינה? ... צריך לדבר עם הנשמה בשפה של הנשמה! כל זמן שאדם מדבר בשפה של גוף, מי ששומע אותו הוא הגוף, וממילא רק הגוף מתעורר ולא הנשמה. אם אדם אינו יודע מהי שפת הנשמה, הרי נשמתו היא כביכול בבחינת "מת מצוה" אשר "קוראים אחריו ואין עונים" - אין מי שעונה.

ד לנשים פונים בלשון אמירה - בלשון רכה, ולאנשים פונים בלשון דיבור - לשון קשה כגידים

מקור העולם נברא בעשרה מאמרות, והתורה הק' ניתנה בעשרת הדברות. והנה עה"פ (שמות יט, ג) "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל", מובא ברש"י: "תאמר לבית יעקב - אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה. ותגיד לבני ישראל - עונשין ודקדוקין פרש לזכרים. דברים הקשין כגידין". חז"ל הגדירו לנו כאן שישנם שני סוגי דיבור: יש דיבור המוגדר כדיבור, ויש דיבור המוגדר כאמירה. לנשים פונים בלשון אמירה - בלשון רכה, ולאנשים פונים בלשון דיבור - לשון קשה כגידים.

ה השפה של הנשמה היא לשון רכה, והשפה של הגוף היא לשון קשה!

מקור יסוד גדול, שהנשמה אצל האשה היא יותר בגלוי מאשר אצל האיש! ... אלו דברים מפורשים בספרים הקדושים, שהנשמה של ה"נוקבא" היא יותר בגלוי מאשר ב"דוכרא". ממילא, נלמד מכאן יסוד נורא: **השפה של הנשמה היא לשון רכה, והשפה של הגוף היא לשון קשה!**

1 כל דיבור של אמת, כל דיבור של תמימות - הנשמה מתענגת עליו, רוצה בו ומשתוקקת להתחבר אליו.

מקור הגוף הוא קשה, אבל הנשמה הינה רכה, עדינה ושופעת, הנשמה מעצם טבעה מחפשת רק אלוקות, את הקב"ה, אין צורך ללחוץ אותה ולדבר אתה דברים קשים. **כל דיבור של אמת, כל דיבור של תמימות - הנשמה מתענגת עליו, רוצה בו ומשתוקקת להתחבר אליו.** אבל כשמדברים עם השכל האנושי [שהוא מחלקי הגוף] דברי תמימות, זהו הפך המהות של השכל, וממילא הוא מתנגד לדברים.

2 על כל יחיד ויחיד למצוא דרך איך הוא בנחות עצמו יכול לדבר דברים רכים

מקור דיבורים שאינם דיבורים של שכל, אלא דברי רכות כפשוטו, אלו דברים היוצאים מן הלב, מלבו של המשפיע, והם ודאי ייכנסו בלב השומע, והנשמה תתגלה. ... **על כל יחיד ויחיד למצוא דרך איך הוא בנחות עצמו יכול לדבר דברים רכים,** דברים מן הנשמה, שיעוררו ויגלו את הנשמה של עצמו, בחינה של "צבת בצבת עשויה". זוהי נקודה שכל יחיד ויחיד חייב מיניה וביה למצוא את נקודת הרכות בעצמו ולעורר את הנשמה שבתוכו. זוהי בקצרה התבנית הכללית של הדברים, ונשתדל בעזרהי"ת בהמשך להרחיב את היריעה, עד שיובנו אצל כל יחיד ויחיד, והנשמה תכיר את יוצרה בגילוי בלבו ושכלו של האדם.

חלק ב' פרק ה'

♦ "נשמה מלאה את כל הגוף"

♦ את הנשמה יש לעורר בלשון המיוחדת לה

♦ שפת הנשמה - לשון רכה

בלבבי-ב 005 כח הדיבור וצורתו הפנימית

מספר סדרה בקול הלשון 1127726

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ה'

שיבה אל חקב"ה ע"י איתערותא דלעילא

נקודת היסוד - ונקודה זו נחזור ונשנו ללא הרף - היא: "בא חבקוק והעמידו על אחת, 'וצדיק באמונתו יחיה', והארכנו לבאר שעיקר האמונה אינה רק אמונה של ידיעת השכל מכח קבלת הדורות והכרחיים שכליים, אלא עיקר האמונה היא האמונה שבלב. אמונה שבלב זו אמונה של מציאות, לא אמונה של הרגשים ושל התפעלות בלבד, אלא כשם שאדם חש את רגלו ואת ידו, כך חש הוא את הרבש"ע.

חוש זה הוא חוש של הנשמה. הנשמה היא ה"חלק אלו-ק ממעל", ולא הגוף. הגוף הוא הנפרד, אבל הנשמה כל חפצה והווייתה הוא חלק אלו-ק ממעל, ולכז הנשמה משתוקקת ומחפשת את כז הזוג שלה שהוא הקב"ה: "חלקי ה' אמרה נפשי", והקב"ה הוא חלקם של ישראל.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א האמירה נובעת מהבהירות הגבוהה שיש לנשמה.

מקור מהי אמירה רכה? ... דברים הקשים כגידים נצרכים לדבר שטבעו של האדם סותר אותו, דבר שהוא אינו רוצה בו ומעוניין להתרחק ממנו. כשרוצים לשבר את הטבע ולגלות את הרצון האמיתי, כך שהאדם יתחבר אל הדברים - אז נצרכים דברים "הקשים כגידים". הנשמה היא בבחינת "כה תאמר לבית יעקב". **האמירה נובעת מהבהירות הגבוהה שיש לנשמה.** הנשמה רואה את הדברים בצורה ברורה.

ב כדי שהאדם יוכל לעורר את הנשמה, עליו להשתמש עם הנקודות שברורות ופשוטות לו...

מקור כדי שאדם יוכל לעורר את הנשמה, הוא נצרך שנשמתו תהיה בבחינת "עולם ברור" (ב"ב י:). אי אפשר שהדיבורים שהוא מדבר יהיו דיבורים עמומים, בלתי-ברורים ובלתי ידועים. עליו לדבר רק את אותן נקודות שהן פשוטות לו. ... **כדי שהאדם יוכל לעורר את הנשמה, עליו להשתמש עם הנקודות שברורות ופשוטות לו במאת האחוזים.**

ג "רבש"ע, אבינו אתה!"

מקור ניתן כאן דוגמא נפלאה אחת לנקודה פשוטה מאד שאיתה ניתן לעורר את הנשמה: "באים אל הרבש"ע ואומרים לו: **"רבש"ע, אבינו אתה!"** נקודה זו, שהקב"ה הוא אבינו", מיוסדת אצל כל יהודי מאמין. ואף אם בלב הדבר עדיין אינו כה פשוט, אבל ההכרה שהקב"ה נקרא "אבינו", היא הכרה ידועה, וניתן לעורר עימה את נקודת הנשמה.

ד הקב"ה נופח בו נשמת חיים.

מקור ראשית, על האדם להבהיר לעצמו עד כמה שניתן, שהידיעות הללו הן מציאות ברורה וקיימת. ... כשם שלאדם יש אב גשמי והוא מכירו היטב, כך גם ברוחניות "עליו להתבונן בדבר ולהגיע להכרה כי הקב"ה לא פחות "אבא" שלו מאביו הגשמי!" ... **הקב"ה נופח בו נשמת חיים.**

ה ברוחניות הנקודה שזהו "אביו" צריכה להיות ברורה לו מאד!

מקור התנאי השני הנדרש כדי לעורר את הנשמה הוא, שהאדם לא יהיה בבחינת "שתוקי" - ספק שאינו יודע מי הוא אביו. כמו שבגשמיות בד"כ אצל כל אדם המציאות מיהו אביו ברורה לו מאד מאד, כך ברוחניות הנקודה שזהו "אביו" צריכה להיות ברורה לו מאד! אם הבהירות לא תהיה במדרגה כזו - לא ניתן יהיה לעורר את הנשמה!

1 כדי לעורר את הנשמה צריך להשתמש בשני כוחות: (א) כח המוחשיות. ... (ב) הדברים צריכים להיות ברורים.

מקור נשתמש רק בדברים שהם פשוטים ביותר, כלומר דברים שהשכל יודע אותם, ככתוב: "וידעת היום", שהרי לכה"פ החלק השטחי שבהם ידוע לכל אחד ואחד, אלא שהלב עדיין לא חש אותם, ומכוחם ננסה לעורר את ה"השבות אל לבבך", שתתגלה הנשמה אצל כל יחיד ויחיד. ...
שכדי לעורר את הנשמה צריך להשתמש בשני כוחות:
(א) **כח המוחשיות**, לחוש את הדברים ... כמציאות גמורה.
(ב) **הדברים צריכים להיות ברורים**. אם הם אינם ברורים ואינם מציאותיים, אין בכוחם לעורר את הנשמה.

2 נשתדל להעמיד כל נקודה בנקודה פשוטה

מקור עלינו להתבונן, אפוא, היטב מהי ההבנה האמיתית במה שהקב"ה נקרא אבינו, כי כפי שרואים אנו, אפילו להתחיל לעבוד לעורר את הנשמה עם מושג של אב - גם זה איננו פשוט. לסיכומם של דברים: **נשתדל להעמיד כל נקודה בנקודה פשוטה**, והקב"ה יזכנו לעורר את הנשמה לגלות את הבורא ית' אצל כל אחד ואחד.

חלק ב' פרק ו'

- ◆ שיבה אל הקב"ה ע"י איתערותא דלעילא
- ◆ מהי אמירה רכה?
- ◆ "עולם ברור ראית"
- ◆ תחושה מציאותית ובהירות - תנאים לגילוי הנשמה

בלבבי-ב 006 אמירה רכה נוכעת מבהירות פנימית

מספר סדרה בקול הלשון 1127727

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ו'

ראשית העבודה - "שויתי ה' לנגדי תמיד"

עד עתה עסקנו ביסודות הדברים, על מה צורת העבודה בנויה. עתה נתחיל להרצות את הדברים בצורתם המעשית. עדיף עדיין לא ליישם את הדברים עד שתתקבל תמונה כוללת,

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א לימוד התורה של היהודי צריך להיעשות במהלך של "שויתי".

מקור השולחן-ערוך (חלק אורח חיים) נפתח בהלכה: "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו וכו'", והרמ"א פותח את דבריו במילים: "שויתי ה' לנגדי תמיד (תהילים טז, ח), הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלוקים". וממה שפתח הרמ"א דוקא בענין זה של "שויתי", למדנו נקודה יסודית מאד: בד בבד עם לימוד התורה, עם לימוד ההלכה, נדרשת מהאדם עבודה תמידית להשיג את ה"שויתי". לא "שויתי" ע"ח תורה, ולא תורה ע"ח "שויתי", אלא שני הדברים נצרכים. **לימוד התורה של היהודי צריך להיעשות במהלך של "שויתי".**

ב עצם הנקודה שיש בורא לעולם, זאת נקודה שכל יחיד ויחיד צריך לברר...

מקור כאשר נגשים אנו לצורה המעשית של הדברים, ראשית העבודה היא שהאדם יחוש את הקב"ה בלבו כמציאות גמורה. איך עושים זאת? ... **עצם הנקודה שיש בורא לעולם, זאת נקודה שכל יחיד ויחיד צריך לברר** לו עשרות, מאות ואלפי פעמים, לחזור עליה שוב ושוב, ולא לרוץ ולהתקדם מיד הלאה. ... כך צריך אדם להאריך לדבר עם עצמו יום, יומיים, במשך כמה חודשים לפחות, עד שיגיע להכרת הנקודה הפשוטה בתכלית: ברור לי בעומק הלב באמת שיש רבונו של עולם! אם יש כאן נברא בהכרח שיש כאן בורא!

ג אם חושב עליו שעה אחת ברציפות ולאחר מכן במשך יממה שלימה אין זכר לשעה זו - זוהי בחינה של 'מקוטעין' שאינה נעשית קניינו של האדם

מקור [יש] כלל יסודי בדרכי העבודה: כל דבר שאדם רוצה להפנים אותו, לייסד אותו ולבנות אותו בפנימיותו, **אם חושב עליו שעה אחת ברציפות ולאחר מכן במשך יממה שלימה אין זכר לשעה זו - זוהי בחינה של 'מקוטעין' שאינה נעשית קניינו של האדם.**

ד דרך קנין כל נקודה בעבודת השי"ת היא, לעורר את עצמו לאותה נקודה במשך כל היום שוב ושוב.

מקור דרך קנין כל נקודה בעבודת השי"ת היא, לעורר את עצמו לאותה נקודה במשך כל היום שוב ושוב, עם הפסקות מאד קצרות בין התעוררות להתעוררות. הוא ייסד וקבע לעצמו נקודה כלשהי להתבונן בה במשך היום, ועם אותה נקודה הוא מתהלך לאורך כל היום, עם ברירות גמורה.

ה בתחילת הדרך שולטת השכחה, וישנן גם הרבה נפילות

מקור ודאי שבתחילת הדרך שולטת השכחה, וישנן גם הרבה נפילות, אבל מי שנבהל מנפילה, עדיין לא הכיר כלל את העבודה. הכלל "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז) הוא מהמושכלות הראשונות של כל אחד שחי את העולם הפנימי. אפילו אם שכח אדם את הענין חצי יום, הוא אינו נבהל. הוא חוזר לנקודה הפשוטה הראשונה, עושה לה מזכירים חיצוניים שיעורוהו ויזכירו לו את הדבר, אבל לעולם לא ירפה, וימשיך לעבוד על הנקודה הפשוטה. אחת לחצי שעה הוא מעורר את עצמו: יש רבונו של עולם! אני נברא! אם אני נברא בהכרח שיש בורא וכו'.

1 אם רוצים לרוץ מהר ולהתקדם בענין המעשי בצורה מהירה, הרי זה בבחינת בנין פורח באויר שאין בו קיום.

מקור בצורת הדברים הנאמרים כאן יש חסרון, וצריך לדעת אותו מראש. קצב אמירת הדברים מהיר ביותר, והשומעים צריכים לשמוע את התמונה הכוללת של הדברים, אבל היישום בפועל של הדברים הוא הרבה יותר ארוך, ולכן בו בזמן שעובדים על נקודה מסוימת, מן הראוי שכל אחד יקח את הדברים ויחזור וישמע אותם פעם אחר פעם, כל אחד כפי כוחו. זאת כדי להחיות לעצמו את הנקודה ולבררה עוד ועוד. **אם רוצים לרוץ מהר ולהתקדם בענין המעשי בצורה מהירה, הרי זה בבחינת בנין פורח באויר שאין בו קיום.** כשבונים נקודה, והנקודה היא מיוסדת ובריא, ממילא כל מה שנבנה על גבה יהיה טוב וחזק.

2 עלינו להיות יסודיים: (א) ע"י מחשבה והרהור בדברים, (ב) שלבי ההתקדמות יהיו איטיים ולא מהירים.

מקור סיכומם של דברים הוא, שעלינו להיות יסודיים באמת במה שעושים: (א) ע"י מחשבה והרהור בדברים לא רק מלילה ללילה ומבוקר לבוקר, אלא לאורך כל היום כולו, (ב) ששלבי ההתקדמות יהיו איטיים ולא מהירים. הקב"ה יעזור לכל אחד ואחד, שיזכה לבנות בנין אמיתי ולהיות דבוק בבוראו באמת.

חלק ב' פרק ז'

- ♦ ראשית העבודה – "שויתי ה' לנגדי תמיד"
- ♦ עצירה להתבוננות בנקודה שבה עוסק
- ♦ התבוננות תמידית בלי היסח הדעת
- ♦ התקדמות באיטיות, לא בפדידות

בלבבי-ב 007 הדרך להשגת הכרה בחוש במציאותו ית"ש

מספר סדרה בקול הלשון 1127728

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ז'

התבוננות תמידית מביאה להכרה במציאות הבורא

בפרק הקודם התחלנו לבאר כיצד לבנות את הדברים בצורה מעשית. הנקודה הראשונה אותה הזכרנו היא, שאדם צריך להתחיל מנקודת ההכרה ההכרחית שיש בורא לעולם, וביארנו שכל אדם צריך לקבוע לו בכל יום זמן להתבוננות, זמן שבו הוא פנוי מכל המחשבות, ולאחר מכן במשך היום ישנן ויזכיר לעצמו את הדברים פעם אחר פעם, עד שיהיו ממש חלק

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א העץ הראשון שהיה בעולם הוא עץ שנברא ממש ע"י הבורא ית'.

מקור אדם מתיישב בתחנת האוטובוס, וממתין לבוא האוטובוס. כעת עומדות לרשותו כמה דקות פנויות, שבהן יכול הוא להתבונן. הוא מביט סביבו, ורואה עץ צומח. הוא מביט על העץ ומתחיל לשאול את עצמו: האם העץ היה כאן תמיד, מאז ומעולם? התשובה היא: לא! ... היכן היה עץ זה לפני שנשתל כאן? התשובה האמיתית והפשוטה היא, שלא היה בדיוק עץ, היה עץ אחר שממנו זרעו ושתלו וכו', אבל דבר אחד ברור לאדם: העץ הזה לא היה כאן... הוא אומר לעצמו: העץ הזה הוא נברא. הנבראות שלו היא השתלשלות מעץ ועוד עץ, אבל **העץ הראשון שהיה בעולם הוא עץ שנברא ממש ע"י הבורא ית'.**

ב עיקר עסקו בת"ת

מקור ודאי שדבר זה (שכל דבר שהוא רואה צריך להתבונן) לא צריך להיות עסקו של האדם כל היום, אלא **עיקר עסקו בת"ת**, ורק ברגעים המסוימים של פנאי שיש לו במשך היום - בהם עליו להתבונן בדברים, כל אחד לפי דרגתו.

ג השכל של האדם הוא מדרגה בפני עצמה ... והלב של האדם גם הוא עולם בפני עצמו

מקור יש לחשוב אלפי פעמים מחשבה זו בלבד ... בצורה מתונה, מדויקת, מיושבת ומבוררת, מתוך הכרה שזוהי הצורה לדבר עם הלב, להשריש את הנקודה האמיתית שבהכרח ישנו בורא לעולם, לעשות זאת בסבלנות גמורה. ... ישנם שני חלקים שכיום הם רחוקים זה מזה כמרחק שמים וארץ. **השכל של האדם הוא מדרגה בפני עצמה**, עולם בפני עצמו, **והלב של האדם גם הוא עולם בפני עצמו**. כשמבין האדם שמוחו ולבו הם לעת עתה נפרדים זה מזה ורחוקים זה מזה, הוא מבין שלהסביר ללב דברים יסודיים זו עבודה חשובה מאין כמותה!

ד צריך אדם להחדיר ללבו את הנקודה הפשוטה ביותר והשורשית ביותר שיכולה להיות - יש בורא לעולם!

מקור יש לו, כביכול 'בן' בתוכו שעליו ללמוד, היינו לבו, שהוא מקבל את התולדות מן המת. צריך להתחיל ללמוד אתו כמו שמתחילים ללמוד עם ילד בן שנתיים. ... ודאי שהעיקר הוא ללמוד תורה, אך יחד עם זאת צריך אדם להחדיר ללבו את הנקודה הפשוטה ביותר והשורשית ביותר שיכולה להיות - **יש בורא לעולם!**

ה לוקחים ... את הידיעה הפשוטה שיש "בורא עולם" ... עד שזוכה אדם שיהיה לו לב בשר

מקור החדרת דבר ללב האדם צריך להיעשות במהלך כמו שמצינו בחז"ל (אבות דר"נ פרק ו משנה ב) לגבי רבי עקיבא, שהמים שחקו את האבן עוד טיפה ועוד טיפה, וכך במשך שנים רבות, עד שנוצר באבן חור. אבן לא מחוררים עם זרם חזק של מים [כמו צינור של מכבי-אש], אלא **לוקחים את הטיפה הפשוטה, את הידיעה הפשוטה שיש "בורא עולם"**, ואיתה בוקעים את "לב האבן", **עד שזוכה אדם שיהיה לו לב בשר**. לוקחים את הדברים וחיים עימם. וגם אם יצטרך האדם לשנן נקודה זו חצי שנה ושנה, אבל הוא עובד עליה באמת והוא קונה אותה - אשריו וטוב לו.

1 עדיין נצרכת שמירה מכל משמר לא לאבד את הנקודה.

מקור כשמגיע אדם למהלך, שהנפש מצד עצמה תובעת ורוצה לזכור את הנקודה שיש בורא לעולם, ואפילו לזמן מועט - זהו הסימן האמיתי שהדבר כבר נגלה אצלו בנפש, והנפש קנתה את הדבר בקנין אמיתי. ודאי שזוהי עבודה קשה, בבחינת "קשין לקנותן ככלי זהב וכלי פז, ונוחין לאבדן ככלי זכוכית" (חגיגה טו ע"א), **ועדיין נצרכת שמירה מכל משמר לא לאבד את הנקודה**, אבל הנקודה כבר גלויה בנפש, ואפשר לבנות על גביה בנין נוסף.

2 בעיקר (אדם צריך) להתפלל לקב"ה שהזכירה שיש בורא לעולם לא תהיה רק מידיעת השכל, אלא תגיע אצלו למעמקי הנפש

מקור אם הוא מרגיש שהנקודה של האמונה נובעת מפנימיותו ויש לו הרגשה טובה לחזור על כך פעם אחר פעם, והדברים מתפשטים מעצמם - זהו סימן שהגיע לנקודת אמת, ועליו להרחיבה ביתר שאת. הדברים שנאמרו בסוף הם קצת גבוהים וקשים להשגה. השגתם תלויה אצל כל אחד בעדינות נפשו. אשר על כן, יותר טוב שאדם ישתדל שמשוהו אחר יבחן אותו, שיוכל לבחון את נפשו היכן היא עומדת, **ובעיקר (אדם צריך) להתפלל לקב"ה כל הזמן שהזכירה שיש בורא לעולם לא תהיה רק מידיעת השכל, אלא תגיע אצלו למעמקי הנפש, ויזכה להכיר את בוראו באמת.**

חלק ב' פרק ח'

- ♦ התבוננות תמידית מביאה להכרה במציאות הבורא
- ♦ הנחלת נקודה ללב - כאב המלמד את בנו
- ♦ מים שוחקים אבן - ע"י עבודה תמידית וממושכת
- ♦ הסימן לקנין אמיתי של הנקודה

בלבבי-ב 008 הכרת גדרי הלב וכח החוש שבו

מספר סדרה בקול הלשון 1127729

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ח'

השלב הראשון - תביעת הנפש להכרת בוראה

עבודת האדם להביא לכך שתיקבע בלבו הידיעה כי יש בורא לעולם, וכפי שאמרנו ישנם בזה שני כללים יסודיים: האחד, שעיקר העבודה נעשית על ידי כח הדיבור ... השני, לפנות בכל יום ויום זמן מיוחד להתבוננות ... אם חסרים אחד משני התנאים הללו, קשה מאוד ליישם את הדברים שדיברנו. אם לא מקדישים שעה אחת להתבוננות, אין תוקף למחשבות לאורך כל שעות היום, ואם אין את הדיבור בפה - המחשבות "פורחות באויר", כמו שאומרים חז"ל: "מחשבות לא יכוננו".

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א הגוף נושם אויר, והפנים - הלב של האדם - כביכול 'נושם' אמונה!

מקור נקודה זו אנו שאנו אוחזים כעת היא ה"בראשית", הידיעה שיש בורא לעולם. זו אינה ידיעה של עבודה, רק כדי לבנות עליה את השלב הבא, אלא מעצם הידיעה הזו מקבל האדם חיות. ... **הגוף נושם אויר, והפנים - הלב של האדם - כביכול 'נושם' אמונה!** כשם שהחיות של הגוף הוא המזון הגשמי, כך המזון של הנפש הוא רוחני

ב עבודת האדם ... נמצא עם כל אדם ואדם במקום בו הוא נמצא

מקור עבודת האדם על מנת להגיע להכרה אמיתית שרשב"ע נמצא כאן אתנו בחדר, והוא נמצא עם כל אדם ואדם במקום בו הוא נמצא - זוהי עבודה של אמונה, לייסד בלבו את האמונה. אחר שהגיע לאמונה אמיתית - יכול אדם להרגיש שהקב"ה נמצא בלבו, אבל תחילת הכל זו האמונה!

ג העבודה היא לעולם עם כח הדיבור

מקור העבודה היא לעולם עם כח הדיבור ... אדם יושב לו באותה שעה שהקדיש לעצמו להתבוננות ושואל את עצמו את השאלה הפשוטה: היכן נמצא הרבש"ע? והוא עונה לעצמו: הקב"ה נמצא כאן לידי! הוא שואל את עצמו: האם אני רואה אותו? - לא! אני מאמין שזה כך? כן! אם אני מאמין שזה כך, ואני לא מרגיש זאת, איך אחיה את הדברים? ... אם האדם קצת יוצא מהמחשבה על עצמו, מההתעמקות בענייניו, ממילא הוא צריך לחוש את הרבש"ע.

ד אני לא רואה אותך, אבל אני מאמין שאתה נמצא לידי

מקור אדם אדם לוקח את המחשבה הזו, וחוזר על המשפט הזה ברצינות עמוקה. הוא אומר לרבש"ע: אני לא רואה אותך, אבל אני מאמין שאתה נמצא לידי. בשעה שהאדם אומר את המשפט הזה, צריך שהדברים יצאו מעמקי הנפש שלו....

ה "גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע" למה? "כי אתה עמדי"

מקור אדם צריך לקחת לעצמו משלים, ומכוחם להגיע להכרה שהרבש"ע ודאי נמצא כאן ... חושב על המשלים הללו, וכביכול אומר לרבש"ע: ברור לי שאף על פי שבחושים הגשמיים שלי אינני מרגיש שאתה נמצא כאן, אבל אני מאמין ואני רוצה להאמין עוד יותר ולהרגיש שאתה ניצב לידי. **"גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע" למה? "כי אתה עמדי".**

1 אני לא לבד, אתה נמצא אתי ואתה רואה את מה שאני עושה

מקור אדם קם בבוקר, הולך לתחנת האוטובוס ויושב בתחנה. הוא חושב במחשבתו [ואם אין אנשים ניתן אפילו לדבר בשקט]: רבש"ע, אני נמצא לבד או שאתה נמצא אתי? מיהו רואה מה שאני עושה עכשיו או לא? רבש"ע, **אני לא לבד, אתה נמצא אתי ואתה רואה את מה שאני עושה.**

2 אדם צריך להזכיר לעצמו מידי פעם את מציאות הבורא ולדבר עימו דקה או שתיים ... בתנאי שיש בסיס של שעה אחת ביום [של התבודדות]

מקור לאורך כל היום, כמו שהזכרנו, **אדם צריך להזכיר לעצמו מידי פעם את מציאות הבורא ולדבר עימו דקה או שתיים.** כמוכן, כל זאת **בתנאי שיש בסיס של שעה אחת ביום [של התבודדות]**, שבה אדם לוקח את הנקודה הזאת ומפתח אותה. על בסיס זה יכול הוא אחרי כן במשך היום לחזור על הדברים פעם אחר פעם, אפילו את אותם דברים ממש, מפני שהוא יודע שהידיעות הללו הם עצם חיותו. ואף שעדיין אינו חש כך, אבל לכה"פ בידיעת השכל הוא יודע שזוהי נקודת חיותו..

חלק ב' פרק ט'

- ♦ השלב הראשון - תביעת הנפש להכרת בוראה
- ♦ היכן נמצא בורא העולם?
- ♦ לעורר את הנפש ע"י כח הדיבור
- ♦ התבוננות ע"י משלים

בלבבי-ב 009 "כי אתה עמדי"

מספר סדרה בקול הלשון 1127730

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק ט'

הכרת הבורא - עבודה לשנים רבות

כפי שביארנו, לאחר שזכה אדם ונפשו מרגשת באמת שיש רבש"ע, והוא מקבל חיות מנקודת האמונה - העבודה לאחר מכן היא, להתחיל לנסות להכיר בהכרה ברורה, בהכרת הלב של תפיסת המציאות, שהקב"ה נמצא ליד האדם. עבודה זו היא עבודה של כמה שנים, כפשוטו.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א כל זמן שאדם לא הצליח לעורר בנפשו ... את "הנשמה" הקדושה ... בהכרח שלא יוכל להרגיש שהקב"ה נמצא כאן עימו במחיצתו!

מקור כי כל דבר כדי לחוש אותו צריך את הכלים מאותו מין: את הגשמיות חשים על ידי חוש הגוף, ואת האלוקות חשים רק עם כח האלוקות שנמצא בכל אחד ואחד. "נשמה שנתת בי טהורה היא", היא ה"חלק אלו-ק ממעל", רק היא יכולה לחוש את הבורא עולם אשר אינו בעל גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף. לכן, כל זמן שאדם לא הצליח לעורר בנפשו את נקודת האלוקות, את "הנשמה" הקדושה, ולו במידת מה, בהכרח שלא יוכל להרגיש שהקב"ה נמצא כאן עימו במחיצתו!

ב כדי שיוכל האדם להרגיש את הרבש"ע עליו לעמול שגם הנשמה תהיה בגלוי וגם הגוף בגלוי

מקור והנה צורת החיבור הרגילה בין הנשמה והגוף היא, שאמנם הנשמה נמצאת בתוך הגוף, אבל היא נעלמת בתוכו, וממילא אי אפשר להרגיש את הרבש"ע. **כדי שיוכל האדם להרגיש את הרבש"ע עליו לעמול שגם הנשמה תהיה בגלוי וגם הגוף בגלוי**, וזהו פלא יותר גדול מהפלא שכבר קיים בעצם החיבור שבין הנשמה והגוף!

ג מיד כשהוא מתעורר לפנות אל הרבש"ע ולומר לו: "אני לא לבד, אתה נמצא יחד אתי, אתה הערת אותי"

מקור המחשבה הראשונה שעומה צריך אדם להתחיל את יומו במדרגה שעליה אנו מדברים היא: **מיד כשהוא מתעורר לפנות אל הרבש"ע ולומר לו: "אני לא לבד, אתה נמצא יחד אתי, אתה הערת אותי"**, ואז יאמר: "מודה אני לפניך". אבל הנקודה הראשונה עליה הוא מבסס את נקודת הקימה שלו ליום חדש צריכה להיות: "רבנו של עולם, לא התעוררתי לעולם שבו אהיה בודד, התעוררתי לעולם שיש לי 'צוותא'. הצוותא שלי היא אתה יתברך!"

ד שלא תעבור על אדם חצי שעה ... שבה הוא לא נזכר ואומר לקב"ה: אני לא נמצא כאן לבד!! אתה אתי!!

מקור הרי בספה"ק מובא כלל, ש"הכל נגרר אחר הראש". אם אדם לוקח נקודה זו של ההכרה בכך שהקב"ה נמצא לידו, ומתחיל עימה את ראשית היום שלו, זהו מפתח לכל היום לחיות עם הרגשה זו בהכרה. ... **שלא תעבור על אדם חצי שעה** [ובהמשך אף פחות מכך] **שבה הוא לא נזכר ואומר לקב"ה: אני לא נמצא כאן לבד!! אתה אתי!!**

ה הצוותא האמיתית של האדם הוא הרבש"ע!

מקור הצוותא האמיתית של האדם הוא הרבש"ע! כל פעם שמתעוררת באדם הרגשה של בדידות, עליו להכיר באמת הזו. ... וכשהוא נמצא לבד בבית וחש תחושת בדידות ... יעמוד ויתבונן: למה הקב"ה יצר בי רגש זה של בדידות? ... ואחרי ההתבוננות יבין, שהבדידות היא הכלי שמביא את האדם להכרה שאי אפשר לחיות כאן לבד ... הקב"ה רוצה להביאו אל הנקודה האמיתית, שהוא לא ירגיש כאן בודד. כיצד? - ע"י שיתחבר לרבש"ע!

1 רבנו של עולם, עזור לי שהנפש שלי לא תרגיש בודדת, ואם יגיע רגע של בדידות, שהמילוי יהיה אצלך"

מקור כל נקודה כזאת של בדידות צריכה לתת עוד הכרה בנפש שהבדידות צריכה להביא את האדם להרגיש את בורא עולם, שהמילוי של הבדידות היא אצלו יתברך. אפילו אם רוצה הוא להפיג את הבדידות בצורות אחרות, אך קודם לכן שיעצור את עצמו ויאמר לרבש"ע: אני יודע באמת למה נתת לי בדידות, אני יודע באמת מהי צורת מילוי הבדידות. הבדידות הזאת באה כדי שאתחבר אליך! אלא שעדיין לא זכיתי לכך. **רבנו של עולם, עזור לי שהנפש שלי לא תרגיש בודדת, ואם יגיע רגע של בדידות, שהמילוי יהיה אצלך."**

2 די להגיע להכרה הזאת נדרשת עבודה של שנים ... השאיפה צריכה להיות להגיע למצב של "עם לבד ישכון"

מקור כדי להגיע להכרה הזאת נדרשת עבודה של שנים. ואין הכוונה שעובדים במשך שנים בלי להרגיש מאומה. ודאי שכשעובדים ישנה התקדמות ועוד התקדמות, אבל **השאיפה צריכה להיות להגיע למצב של "עם לבד ישכון"**, למדרגת "ויותר יעקב לבדו". הקב"ה יעזור לכל יחיד ויחיד שיזכה להכיר את מקור הבדידות, להכיר במתנה שנותן הקב"ה לכל יחיד ויחיד בנפשו, עד שנזכה כולנו להיות דבוקים בבורא ולהגיע במהרה ל"ונשגב ה' לבדו ביום ההוא" (ישעיהו ב, יא).

חלק ב' פרק י'

- ♦ הכרת הבורא - עבודה לשנים רבות
- ♦ צדיקים לאורך כל הדורות חיו עם הרבש"ע
- ♦ מטרתה האמיתית של תחושת הבדידות

בלבבי עצות פשוטות למעשה

”עוז וחדוה במקומו”

נקודה אחת שאדם צריך לעבוד עליה היא, לזכור שיש בורא של עולם ... והנקודה השנייה: לחיות את המציאות שהקב”ה ניצב לידו ... שאדם נמצא במצב שאין לו שום עצב, מחמת שיש לו ”צוותא” תמידית עם הקב”ה ... כדי להגיע למדרגה הזו, צריך שתקדם לכך אהבת ה’ בוערת וחיה מאד ... אהבה שאינה תלויה בדבר ...

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א כל יהודי צריך לדעת בבירור מוחלט את הכלל המיוסד שכל דבר וכל פרט בבריאה מושגח בהשגחה פרטית גמורה

מקור השלב הראשון הוא ההכרה שהקב”ה קיים והוא נמצא בכל מקום, ליד האדם תמיד, והשלב השני הוא לראות את פעולותיו של הקב”ה, כיצד פועל הוא בכל דבר ובכל ענין בבריאה. ובשלב הזה נתמקד לבאר עתה. ... כל יהודי צריך לדעת בבירור מוחלט את הכלל המיוסד שכל דבר וכל פרט בבריאה מושגח בהשגחה פרטית גמורה.

ב אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אא”כ מכריזין עליו מלמעלה! ... וכך, משננים נקודה זו עוד פעם ועוד פעם

מקור אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אא”כ מכריזין עליו מלמעלה! ... וכך, משננים נקודה זו עוד פעם ועוד פעם, אלפי פעמים ואף עשרות אלפי פעמים! ואין זו גוזמא בעלמא. ניתן לעבוד על נקודה זו שנה ואף שנתיים עד שזוכים לקנות את המדרגה הזו, אך כל זאת בתנאי שהעבודה נעשית בצורה יסודית, וישנה התבוננות בפרטי פרטים, גם אלו הפשוטים ביותר, וכל פעם חוזרים ומשננים שוב ושוב, עד שהלב יחוש באמת את האמונה שנמצאת בנשמה.

ג לאחר שנעם, הכרתו שכעס זה נובע מחוסר אמונה

מקור בתחילת העבודה אין להתמקד במצבים של בעיות וטרדות. ... ראשית, עליו להגיע לעצם ההכרה במדרגתו, כגון: **לאחר שכעס, הכרתו שכעס זה נובע מחוסר אמונה**. ... והוא מוסיף ואומר לעצמו: יודע אני שהדבר יכול לחזור על עצמו פעם נוספת. יתכן שאכעס שוב, אך אני לא אתייאש, אשריש בעצמי את האמונה עוד פעם ועוד פעם, עד שארגיש באמת שהרבש”ע הוא זה העושה את הכל.

ד עצם השרשת האמונה בקב”ה תהיה עם הקב”ה ולא רק בקב”ה

מקור עבודת האדם צריכה להיות לא מתוך נפרדות ח”ו, אלא **עצם השרשת האמונה בקב”ה תהיה עם הקב”ה ולא רק בקב”ה**. זוהי צורת העבודה היותר אמיתית ויותר מזוככת, שהיא פועלת באדם גם אמונה וגם התקשרות לבורא ית’ - השרשת האמונה יחד עם הדיבור עם בורא העולם. ... ראשית, אדם עובד על כך שיש בורא עולם. ... השלב השני בעבודה שאותו בורא עולם שהוא מכיר נמצא לידו בכל מקום. ... השלב השלישי הוא, שאותו בורא עולם מנהיג את הכל.

ה הנקודה של ההשגחה הפרטית מושרשת על גבי ההכרה בבורא הנמצא לידי ממש!!!

מקור הצורה האמיתית היא, אפוא, בנין של שלב אחד על גבי השני: יש בורא עולם, הבורא עולם נמצא לידי, ועם הבורא עולם שנמצא לידי אני מדבר כל הזמן, ואומר לו: "אני רואה שאתה עומד לידי ומנהיג את הכל. הנך נמצא לא רק בשמים, אלא ממש לידי. ... כלומר, הנקודה של ההשגחה הפרטית מושרשת על גבי ההכרה בבורא הנמצא לידי ממש!!!

1 עמל אמיתי יום-יום להקדיש בכל יום שעה אחת להתבוננות ... ולאחר מכן לאורך כל היום להתבונן ... פעם כחצי שעה [פעם 25 דקות, 20 דקות עד רבע שעה וכו']

מקור עמל אמיתי יום-יום להקדיש בכל יום שעה אחת להתבוננות, כמו שלימדנו רבינו הרמח"ל, ולאחר מכן לאורך כל היום להתבונן בדברים פעם כחצי שעה, אח"כ פעם בעשרים וחמש דקות, עשרים דקות, רבע שעה וכו'.

2 ... האמונה שיש בורא עולם תהיה מוחשית, שההכרה בבורא תהיה מוחשית, וההכרה בהשגחה פרטית גם היא תהיה מוחשית

מקור אלו הם היסודות של העבודה הפנימית: לקחת כל נקודה וללכת אתה עוד יום ועוד יום, וגם אם ישנן נפילות - לא להתייאש. להמשיך ולהתקדם הלאה! אך לדאוג תמיד שהדברים יהיו בבחינה של בנין, לא ידיעה ורצון של התקדמות, אלא בהכרה! שיהיו בבחינת נשמת-החיים באמת, ואם זוהי האמת, הרי שזוהי המציאות האמיתית! לבנות את הדברים שלב על גבי שלב וליסדם בפנימיותו. שהאמונה שיש בורא עולם תהיה מוחשית, שההכרה בבורא תהיה מוחשית, וההכרה בהשגחה פרטית גם היא תהיה מוחשית. או אז יוכל האדם להתקדם ולהגיע לשלב הבא, שהוא שלב התפילה, כפי שנבאר בעזהשי"ת בהמשך.

חלק ב' פרק יא'

♦ "עוז וחרות במקומו"

♦ האמונה במציאות ה' והאמונה בפעולתו

♦ אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אא"כ מכרידין עליו מלמעלה!

♦ תחילת העבודה - בדמנים ללא טרדות

♦ עבודה עם הרבש"ע, לא לבד

♦ צורת העבודה - כבנין, שלב על גבי שלב

בלבבי-ב 110 חשגחת פרטית

מספר סדרה בקול הלשון 1127732

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יא

”ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו”

הנקודה היסודית בהגדרת צורת העבודה, שהאדם מדבר עם הרבש”ע, ועושה זאת בלשון נוכח ולא בלשון נסתר. זוהי אחת מהנקודות היסודיות ביותר, שאדם חי עם הרבש”ע, ולא עסוק ברבש”ע ח”ו בנפרדות.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א עיקר ההשגה צריך להיות ע”י ”יגעת ומצאת” - שאתה, השי”ת, תעזור לי לקנות את הדברים בלבי!

מקור שאדם עומד ורוצה להפנים את נקודת ההשגחה הפרטית, שיהיה לו בזה הרגש בלב וחיות אמיתית, והרי האדם מרגיש את הסתירה בין ידיעת שכלו להכרת לבו. לכן לכל נקודה כזו של עבודה הוא מצרף תפילה ומתחנן לרבנו של עולם: ”רבש”ע, אם אתה לא תעזור לי שאוכל להרגיש את ההשגחה הפרטית - לא תועיל לי כל עבודה שבעולם! בכוחי רק ליצור ”אתערותא דלתתא”, אבל **עיקר ההשגחה צריך להיות ע”י ”יגעת ומצאת” - שאתה, השי”ת, תעזור לי לקנות את הדברים בלבי!**

ב בלי תפילה אי אפשר להשיג כלום

מקור היסוד הנוודע, שכל דבר שאדם רוצה להשיגו - הן בגשמיות והן ברוחניות - הצורה להשיגו היא רק על ידי תפילה. בלי תפילה אי אפשר להשיג מאומה! ... בנקודה זו אדם צריך להתבונן היטב, ולחזור עליה שוב ושוב. לדבר עם הרבש”ע ולומר לו: ”אני יודע שבלי להתפלל אליך אינני יכול להשיג כלום. בלב אני לא מרגיש זאת כל-כך, אך בשכל הדבר ברור לי. אנא ממך, עזור לי שארגיש את חשיבותה ונחיצותה של התפילה, ושאחיה בהתאם לזאת”. כך יאמר לעצמו פעם אחר פעם, עד שירגיש בנפשו שבלי תפילה אי אפשר להשיג כלום.

ג תפילה כוללת את כל הנקודות שיש בעבודה

מקור תפילה כוללת את כל הנקודות שיש בעבודה, כל מה שאדם רוצה להשיג: אהבת ה’, יראת ה’, רחמים, תלמוד-תורה, מצוות וכו’. בכל אלו בהכרח שתצורף להם תפילה. ... אם כל היום יהיה במהלך של תפילה - יהיה קיום לתורה, יהיה קיום למצוות ויהיה קיום לשאר כל הדברים שיעשה במהלך היום.

ד אדם צריך לקנות לעצמו הרגל, שלאורך כל היום פיו ימלמל תפילה לרבנו של עולם

מקור אדם צריך לקנות לעצמו הרגל, שלאורך כל היום פיו ימלמל תפילה לרבנו של עולם, ובלשון נוכח. ... הוא פונה, אפוא, אל בורא העולם ואומר לפניו: ”רבש”ע, אני רוצה להתפלל לפניך. אני יודע שאני צריך להתפלל, והתפילה היא עיקר צורת היום, כידוע. אבל יודע אני גם שאם אתה לא תעזור לי להתפלל, גם להתפלל לא אוכל. אנא ממך, רבש”ע, עזור לי שתפילתי תהיה באופן הראוי, שאוכל לכוון כראוי וכו”.

ה כשאדם מסיים את התפילה ופונה לעבודת יומו, עליו להתפלל על כל פעולה ופעולה שהוא עומד לעשות.

מקור כשאדם מסיים את התפילה ופונה לעבודת יומו, עליו להתפלל על כל פעולה ופעולה שהוא עומד לעשות. אם הוא פונה לאכול ארוחת-בקר, יתפלל שאכילתו תהיה בצורה הראויה, שבשעת האכילה הוא לא יהיה שקוע באוכל, שיהיה שקוע ברוחניות, בתורה, באהבת הבורא וכו'. אם הוא הולך ללמוד - יתפלל שיזכה להבין את לימודו כראוי וכו'. אם הוא יוצא לעבודתו - שלא יהיו לו מפריעים, כמו ראיות אסורות וכו'. כל זמן שאדם חי עלי אדמות עליו לקחת נקודה זו ולהרחיב אותה.

1 המהלך האמיתי הוא שהצוותא של האדם לאורך כל היום תהיה עם הרבש"ע

מקור כשאדם חי עם האמת, לא עוברות עליו יותר מעשר דקות שבהן הוא לא במהלך של תפילה. כפשוטו, בלי גוזמא! ודאי שעד שמגיעים למדרגה זו הדרך אינה קצרה, אבל המהלך האמיתי הוא שהצוותא של האדם לאורך כל היום תהיה עם הרבש"ע, שכחה - וזכרון, שכחה - וזכרון

ז כדי להגיע לתכלית התפילה צריכים שהתפילה תהיה בכל עת ובכל שעה ושהתפילה תהיה בלשון נוכח

מקור כדי להגיע לתכלית התפילה, שעיקרה אמונה ו"נפתולי אלקים נפתלתי", כלומר דבקות בקב"ה - צריכים להתקיים שני התנאים הבאים: האחד, שהתפילה תהיה בכל עת ובכל שעה - כל אחד עד כמה שהוא יכול, והתנאי השני הוא, שהתפילה תהיה בלשון נוכח, עם הקב"ה ולא רק לקב"ה.

חלק ב' פרק יב'

- ♦ ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו"
- ♦ לא ניתן להשיג דבר ללא תפילה!
- ♦ תפילה מתוך חיבור, לא מתוך "נפרדות"

בלבבי-ב 1205 אני תפילה

מספר סדרה בקול הלשון 1127733
מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יב'

שלמות מדרגת התפילה - "שפכי נמים לבך נוכח פני ה'"

תפילה אינה ענין פרטי. מצינו בספרים הקדושים שכשם שהתורה כנגד כל תרי"ג המצוות, גם התפילה הינה כנגד כל תרי"ג המצוות. כלומר, כל מצוה מתרי"ג המצוות שאדם עושה, כל חלק מהעבודה, צריך שיקדם לו מהלך של תפילה.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א לאורך כל היום יש לדבר עימו כדבר איש אל רעהו, כפשוטו!

מקור הצורה היותר ברורה והיותר מסודרת לנהוג בה היא, לעמוד לאורך כל היום ולבקש מהקב"ה בלשון של נוכח, לדבר עימו כביכול בצורה טבעית. "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך" (שמות כ, כ). כשאדם אומר לקב"ה "אתה" - הקב"ה בא. הזכרת שם ה' פירושה שאדם באמת רוצה לדבר עם הקב"ה, וכשזהו רצונו הפנימי והאמיתי - הקב"ה ודאי יגיע אליו! ... אבל לאורך כל היום יש לדבר עימו כדבר איש אל רעהו, כפשוטו!

ב ככל שאדם מרגיש יותר שהקב"ה ניצב לידו ממש, כך הוא מדבר יותר במהלך של "כדבר איש אל רעהו"

מקור אדם שלאורך כל היום חי עם הקב"ה, חי במצב של "שויתי ה' לנגדי תמיד", הוא מודע לכך שהקב"ה "לית אתר פנוי מיניה" והוא נמצא בכל מקום, ואם כך בהכרח הנפש הפנימית מרגיש את הקב"ה לידו. ... ככל שאדם מרגיש יותר שהקב"ה ניצב לידו ממש, כך הוא מדבר יותר במהלך של "כדבר איש אל רעהו" ובאופן של "דברי חכמים בנחת נשמעים". ככל שאדם מדבר יותר בצעקות, בהכרח שחסרה לו הכרת הנפש שהקב"ה ניצב לידו.

ג צריך להשתדל לבקש מהקב"ה על כל פרט-ופרט

מקור המהלך הברור, שהתפילה היא הקומה השלימה שמעמידה את האדם מריש עד גמירה בכל ענין וענין. צריך להשתדל לבקש מהקב"ה על כל פרט-ופרט. ... כשאדם זוכה, והוא מרגיש שהקב"ה ניצב לידו, הוא מתפלל על כל פרט ופרט מחייו, ואפילו על הקטן ביותר.

ד אדם צריך להבין שהכתובת של כל דבר ודבר הוא רק הרבש"ע כפשוטו!!!

מקור אדם צריך להבין שהכתובת של כל דבר ודבר הוא רק הרבש"ע כפשוטו!!! רק הוא פועל כל פרט ופרט - הרי ברור לו מעל לכל ספק שאין לו כתובת אחרת לפנות אליה ולבקש דברים.

ה כשאדם מתפלל, והדברים שלו יוצאים מן הלב, הם צריכים לחזור ללב של עצמו!!! שאמונתו תתחזק ע"י נח-התפילה!

מקור ההרגש שמבקשים דברים גדולים ולא דברים קטנים, נובע מחוסר הכרה בהשגחה פרטית. כלומר, התפילה וההכרה בענין ההשגחה הפרטית הינם שני דברים שתלויים זה בזה. כשאדם מכיר שישנה השגחה פרטית - ממילא מתחזקת בו נקודת התפילה, וכך הוא מתקדם "מחיל אל חיל". וככל שהוא מתפלל על כל פרט, ע"י התפילה הוא משריש בקרבו את האמונה בהשגחה פרטית. ... **כשאדם מתפלל, והדברים שלו יוצאים מן הלב, הם צריכים לחזור ללב של עצמו!!!** שאמונתו תתחזק ע"י נח-התפילה!

1 אנחנו מבקשים הרבה בקשות מהקב"ה ולא תמיד נענים

מקור התפילה היא בחינה של "יד" - מה היד מקבלת, אף התפילה הוא כלי קיבול. **אנחנו מבקשים הרבה בקשות מהקב"ה ולא תמיד נענים.** אחת הסיבות לכך היא משום שהתפילה עצמה צריכה להיות כלי קיבול. ... ככל שהתפילה היא על מנת למלאות מבוקש, והיא אינה משרישה באדם יותר את האמונה בהשגחה פרטית, כך חסרה יותר כל המהות הפנימית של תפילה.

2 התפילה עצמה צריכה להיות במהלך של חיזוק יסודות האמונה באדם, ובדיקת השפעתה יכולה להתבצע רק לאורך זמן

מקור התפילה עצמה צריכה להיות במהלך של חיזוק יסודות האמונה באדם, ובדיקת השפעתה יכולה להתבצע רק לאורך זמן, כמו המים ששחקו את האבן. אבל כשאדם ניגש לתפילה, צורת הגישה צריכה להיות השרשת האמונה בעצמו! זוהי הקדמה יסודית לכל מהלך התפילה. כשאדם מדבר עם הרבש"ע, זוהי גופא זכות שאין כדוגמתה. וכשאדם מכיר בזאת, והוא יודע שזהו העומק הפנימי שניתן לקבל מהתפילה, ממילא תפילתו נעשית בשמחה ובהתעוררות.

חלק ב' פרק יג'

- ♦ שלמות מדרגת התפילה - כדבר איש אל רעהו
- ♦ "אתהלך לפני ה' בארצות החיים"
- ♦ תפילה - כלי קיבול לחידוק האמונה בהשגחה פרטית

בלבבי-ב 013 צורתה ומהותה הפנימית של תפילה

מספר סדרה בקול הלשון 1127734

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יג'

ג' מדרגות בתפילה

באופן כללי ישנם שלושה חלקים בענין התפילה: האחד - תפילה למען מילוי המבוקש הפרטי... השני - ע"י ההכרה שאדם מכיר שהקב"ה הוא זה שהחסיר ממנו את הדבר, וממילא הוא גם הכתובת היחידה לבקשה על מילוי החסרון - עי"ז נעשית התפילה גופא מעשה השרשה של האמונה בהשגחה פרטית. ... והשלישי - שהוא הגבוה מכולם - עצם הדיבור עם בורא העולם!

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א באופן כללי המצב הפשוט הוא שאדם מתקדם משלב לשלב

מקור כל שלב משלבי התפילה הינו עליה ... יציאה מהרגשת הנפרדות וכניסה יותר ויותר להרגשה של דיבור עם בורא העולם. בהתחלת התפילה נמצא האדם במהלך של נפרדות יחסית. לאחר מכן הוא פחות נפרד וקרוב יותר לבורא עולם, וכך הוא מתקרב יותר ויותר ... ובפנימיות הדברים, ככל שאדם מתקרב לבוראו, הרמה הפנימית של צעקת הנפש הולכת ונחלשת והוא מדבר יותר בשקט, עד שהוא מגיע למהלך גמור של "קול דממה דקה". ... באופן כללי המצב הפשוט הוא שאדם מתקדם משלב לשלב.

ב לא תמיד זוכה אדם להגיע לנקודה פנימית

מקור באמת, לא תמיד זוכה אדם להגיע לנקודה פנימית זו, לפעמים ישנן הפרעות חיצוניות ואדם נשאר יותר ברובדים החיצוניים של הנפש, אבל בשעה שהאדם זוכה לכך - גם אז המהלך הוא כניסה לעוד שלב ועוד שלב, מהיכל להיכל בנפש הפנימית של האדם, עד שהוא מגיע כביכול לכסא המלך - כסא כבודו יתברך, עליו יושב שוכן מרומים, הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ג רצונו יתברך שאדם ילך מחיל אל חיל, וכל העולמות כולם - כולל העולם הזה - בנויים בצורה של הדרגה.

מקור כשאדם יודע שההתקדמות חייבת להיעשות במהלך של שלב אחר שלב, ואינו לחוץ להכנס מיד לנקודה הפנימית, ממילא הוא עובד בצורה בנויה ורגועה, ואז יכול הוא לאט לאט להכנס יותר פנימה, עד שהוא מגיע לנקודה הפנימית של הדיבור עם הרבש"ע. רצונו יתברך שאדם ילך מחיל אל חיל, וכל העולמות כולם - כולל העולם הזה - בנויים בצורה של הדרגה.

ד יש שני פנים לצורת העבודה: בחלק האחד אדם צריך לעבוד עם עצמו

מקור יש שני פנים לצורת העבודה: בחלק האחד אדם צריך לעבוד עם עצמו, ובחלק השני עם הרבש"ע. הנקודה הראשונה הנדרשת היא הכרת האדם. זו נקודה של נפרדות. אחרי כן עליו לצאת אל הבורא ית', לחזור אל עצמו, שוב ללכת לבורא, לחזור לעצמו וכו' וחוזר חלילה כל הזמן.

ה ישנם שלושה לבושים לנפש האדם: מחשבה, דיבור ומעשה

מקור ישנם שלושה לבושים לנפש האדם: מחשבה, דיבור ומעשה. ... חייבים להיות שלושה שלבים מיוסדים: שלב ראשון - התבוננות גמורה, להתבונן היטב הרבה זמן בענין. זוהי קומה שלמה של מחשבה. שלב שני - לאחר שהוא גומר את השלב של ההתבוננות, הוא מתחיל לדבר עם עצמו: "יש רבש"ע, הוא מנהיג את הבירה, אני רואה את ההשגחה הפרטית שלו", ובשלב שלישי הוא מדבר עם הרבש"ע: "רבוננו של עולם, בררתי לעצמי שיש בורא, שאתה נמצא, בררתי לעצמי שאתה מנהיג את הבירה, שכל פרט ופרט נעשה על ידך" וכו' וכו'.

1 כדי שאדם יוכל לעבוד את הבורא באמת, צריך ראשית-כל לרצות באמת

מקור אלו שלשת השלבים שישנם, אך לאמיתו של דבר ישנו שלב נוסף, עמוק יותר, שהוא הקודם לכל, והוא: הרצון! ... **כדי שאדם יוכל לעבוד את הבורא באמת, צריך ראשית-כל לרצות באמת.** אחרי שרוצים באמת יש להתבונן התבוננות גמורה! אחרי ההתבוננות יש לדבר דיבורים עם עצמו, ורק אחרי שהוא מדבר עם עצמו, יוכל לדבר עם בורא העולם.

2 אין לקפוץ תיכף לשלב הדיבור עם הרבש"ע

מקור קודם הכל צריך אדם לקבל תמונה כללית של הדברים, ורק אחרי כן ליישבם. ... בהכרח שיהיה רצון אמיתי. אחר שיש רצון אמיתי, נדרש בנין של מחשבה, שאדם יתבונן זמן ממושך בעובדה שיש בורא לעולם, ושהוא נמצא לידו, על ענין ההשגחה הפרטית וכו' וכו' - וכך על כל נקודה ונקודה. את הדברים האלה הוא מדבר עם עצמו, ומכאן ואילך הוא מגיע לשלב האחרון - דיבור עם הבורא. ... **אין לקפוץ תיכף לשלב הדיבור עם הרבש"ע.** אפילו אם עובדים חצי שנה על נקודה, לפחות בכמה דקות הראשונות אדם צריך ללכת במהלך הזה. ודאי שהדבר משתנה מעת לעת ומזמן לזמן, ולא כל הזמנים שוים, אבל באופן כללי צריך לדעת שזאת צורת הבניין.

חלק ב' פרק יד'

- ♦ ג' מדרגות בתפילה
- ♦ התקדמות בשלבים עד לנקודת הנפש הפנימית
- ♦ להתחיל את העבודה מנקודת נפרדות
- ♦ ג' שלבים - מחשבה, דיבור ומעשה
- ♦ בירור נקודת הרצון

בלבבי-ב 014 צורת השגת קרבת ה' חושית

מספר סדרה בקול הלשון 1127735

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יד'

בלבבי עצות פשוטות למעשה

רצון, מחשבה ודיבור

עבודת התפילה מתחילה מענין הרצון. זוהי עבודה גדולה בפני עצמה. ראשית יש לברר ממה נובע אותו רצון, ואחרי שמבררים זאת, ישנה עבודה ארוכה להגביר את הרצון ["רצון לפנים מרצון"]. עכ"פ השלב הראשון הוא הרצון לעבוד את הבורא באופן כללי, ורצון להשגת כל פרט, ופרט.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א דיבור הוא הנקודה הכוללת את הכל!

מקור שיתוף אמיתי של הרבש"ע במהלך חיי האדם, הוא רק ע"י שגם הנימים הדקים של הלב, גם ההרגשות הדקות, גם מחשבות שבסופו של דבר לא יצאו לפועל, גם הכשלוניות והנסיגות - את הכל הוא חי את הכל עם הרבש"ע ומדבר על הכל: "ניסיתי כך וכך וחשבתי כך וכך והתברר לי שזו טעות, חשבתי כך-וכך ומצאתי לכך סמך" וכיוצ"ב. **דיבור הוא הנקודה הכוללת את הכל!** ידוע בספרים הקדושים, ש"דיבור" הוא הכלי של הכל, והכלי צריך לכלול את כל מה שקדם. אור שלא נכנס לכלי - נעלם וחוזר לשורשו, וממילא אין לו קביעות בנפש.

ב בכל עולם ועולם ישנן שבע מדרגות אלו, שאדם צריך לנסות ולפול, לנסות ולפול וכו'

מקור "כי שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז), וצריך לדעת כי לאו דוקא בעולם המעשה קיים ענין ה"שבע יפול", אלא גם במחשבות ישנו מהלך זה. **בכל עולם ועולם ישנן שבע מדרגות אלו, שאדם צריך לנסות ולפול, לנסות ולפול וכו'.** לא כמו שמשמע בפשטות שרק בעשיה יש את ה"שבע יפול צדיק וקם". אם יש זאת בעשיה, מוכרח שגם ברצון, במחשבה ובדיבור קיימת בחינה זו.

ג פעמים רבות יש לאדם נפילות. לא כל הזמנים שווים

מקור **פעמים רבות יש לאדם נפילות. לא כל הזמנים שווים.** לדוגמא: ענין התפילה. לפעמים לבו של אדם פתוח, הוא מתפלל ממעמקי לבו, לבו נשפך, ממש "שפכי כמים לבך נוכח פני ה'", וישנם גם מצבים של "סגור לב" (כלשון הפסוק - הושע יג, ח) - הלב סגור ואדם חש קושי גדול בעבודתו.

ד הוא יודע שההשגה שהוא מקבל מהנפילות גדולה יותר מההשגה הטמונה בזמני העליה, ודאי ישמח גם בזמני הנפילה שלו

מקור כשיש לאדם אמונה גמורה בדברי חז"ל ש"במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, והוא יודע שההשגה שהוא מקבל מהנפילות גדולה יותר מההשגה הטמונה בזמני העליה, ודאי ישמח גם בזמני הנפילה שלו. עצם ידיעת הדברים והאמונה בהם יוצרת באדם כח להתמודד כראוי עם הזמנים הקשים.

ה כשאדם משתף את הקב"ה בהצלחותיו, בהכרח עליו לשתפו גם עם בנסיונותיו וכשלונותיו

מקור כשאדם חי עם אמונה ויודע שהקב"ה הזמין לו את הנסיונות האלה במדוקדק לגמרי, ולא עוד אלא שבעומק הענין סיבת הנסיונות היא הקנין הגדול שאי אפשר לקנותו ללא נסיונות אלו - הוא מבין **כשאדם משתף את הקב"ה בהצלחותיו, בהכרח עליו לשתפו גם עם בנסיונותיו וכשלונותיו.**

1 תשיבו את כל הכוחות שלכם, את כל המציאות שלכם, לבורא עולם!

מקור אמרו חז"ל: "בכל יום בת קול מכרזת ואומרת: שובו בנים שובבים" (איכה רבה פתיחתה כה). מה הכוונה "שובו בנים שובבים"? - להשיב את כל הכוחות לבורא עולם. ... "שובו בנים שובבים" פירושו **תשיבו את כל הכוחות שלכם, את כל המציאות שלכם, לבורא עולם!** איך ישיב אדם את כל הכוחות שלו לבורא עולם? - ראשית כל צריך שיהיה לו "כלי". מהו הכלי שדרכו ניתן להשיב כל כח וכח לבורא עולם? - זהו כח הדיבור!

2 "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך"

מקור "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך". "ואהבת" - 'אהבה' היא בגימטריא "אחד". יהודי צריך לאהוב את הקב"ה "בכל לבבך" - בכל מחשבותיך, כלומר שכל מחשבותיו יהיו אחד עם הבורא עולם. ... "בכל נפשך", דרשו חז"ל (ברכות נד ע"א): "אפילו הוא נוטל את נפשך", כלומר הוא לוקח את הנפש שלך אליו! הנפש קשורה ומאוחדת עם בורא עולם, ואדם מוכן להחזיר אותה למצב של אחדות בכל יום. "ובכל מאודך" - "בכל ממונך" (ברכות שם). גם את הניצוצות הרחוקים של האדם שמתפשטים בממונו, הוא רותם לאהבה ולאחדות עם הבורא.

חלק ב' פרק טו'

- ♦ שיתוף עם הקב"ה ברצון, מחשבה ודיבור.
- ♦ שבע יפול צדיק - בכל הקומה כולה.
- ♦ זמני נפילה - זמני התעלות
- ♦ לשתף את הקב"ה בכל - גם בנסיונות ובקשיים
- ♦ להשיב את הכוחות לבורא עולם

בלבבי-ב 015 צורת העבודה שבע יפול צדיק וקם

מספר סדרה בקול הלשון 1127736

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק טו'

יראת ה' ואהבתו

השלב הבא של העבודה הוא ענין האהבה והיראה, מצינו באופן כללי שתי דרכים שדרכו בהן רבותינו ז"ל. נאמר בפסוק: "סור מרע ועשה טוב" (תהלים לד, טו). הרי שהקדים הפסוק את ה"סור מרע" ל"ועשה טוב", ובפשטות האופן לסור מרע הוא ע"י יראה ... הפסוק מקדים את היראה לאהבה, ולכן הדרך שדרכו בה חלק מגדולי הדורות היא שעבודת האדם להקדים את היראה לאהבה. [כנגד זה ידוע הפשט של הבעש"ט בפסוק "סור מרע ועשה טוב" - כיצד תסור מהרע? - ע"י עשיית טוב! העצה לסור מרע היא ע"י "ועשה טוב", כלומר, ניתן להגיע ליראה ע"י האהבה.]

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א באופן כללי ישנן חמש מדרגות ביראה

מקור באופן כללי ישנן חמש מדרגות ביראה א. יראת העונש - הן בעלמא הדין והן בעלמא דאתי. ב. פחד שמא לא ישיג את כבודו הראוי לו בגן עדן. ג. פחד הנפש מהעדר הדבקות בבורא. ... למעלה משלושת מדרגות אלו ישנן עוד שתי מדרגות עליונות: ד. יראת הרוממות ו-ה. יראת החטא. ... שלושת המדרגות הראשונות ביראה הן שאדם מפחד על עצמו, ושתי המדרגות העליונות הן מחמת כבוד הבורא שהוא ירא מלבזות את שמו של בורא עולם, אלא שיראת הרוממות היא רק בשעת עבודת ה', ויראת חטא בכל שעה.

ב בדילוג על מדרגת יראת העונש טמונה סכנה!

מקור יראת העונש היא, אפוא, כח המגיע מחושי הנשמה... כל זמן שאדם נמצא עם גופו, ולא עם נשמתו, הכח היחיד עימו ניתן להשיג את יראת העונש הוא הכח השכלי, מה שמוגדר בספרים: כח הציור! ע"י שאדם מצייר לו בחוש את הרוחניות כמו גשמיות, הוא יכול להגיע למהלך של יראה. ... שורש הבעיה היא, שבד"כ בדורנו המוחות חלשים, וכח הציור של רובא דרובא דאינשי חלש מאוד, ממילא העבודה להגיע ליראת העונש היא אחת העבודות הקשות ביותר שישנן אצל אנשים בני דורנו ... בדילוג על מדרגת יראת העונש טמונה סכנה!

ג בזמני השפלות, הכח היחידי שיכול למנוע אותו מהתדרדרות הוא יראת העונש

מקור בזמן שאדם נמצא בברירות הדעת, ממילא יש לו שלמות של ביקוש הקב"ה מחמת הכבוד, אבל בזמני השפלות, הכח היחידי שיכול למנוע אותו מהתדרדרות הוא יראת העונש. לכן, אם אדם מדלג על שלב זה, הוא מאבד את כח השמירה מן החטא, וזוהי סכנה גדולה מאוד עבורו!

ד לפעמים שונחים לגמרי את הקב"ה ח"ו ודבקים כל הזמן בפחדים עצמיים מן העונש

מקור שורש הבעיה של אלו שדרכו ביראת העונש בלבד היא, שלפעמים שונחים לגמרי את הקב"ה ח"ו ודבקים כל הזמן בפחדים עצמיים מן העונש, עם זה הם מתחילים ועם זה ח"ו הם גם גומרים.

ה הצורה האמיתית של יראת העונש ... זו ההכרה שמי שיעניש אותי זה הקב"ה!

מקור לפני שאדם מתחיל לעבוד על יראת העונש ולדעת שיש מושג הנקרא "גהינום", השאלה הראשונה שעליו לשאול את עצמו היא: מי ברא את הגהינום?! ... ולענות את התשובה: הקב"ה - הוא זה שברא את הגהינום בבריאת העולם! והוא ממשיך: מי שורף היום את האנשים בגיהנום? התשובה האמיתית והברורה היא, שזו האש של הקב"ה, של רצונו יתברך בכל רגע ח"ו. **הצורה האמיתית של יראת העונש (כפי שביארה המס"י) זו ההכרה שמי שיעניש אותי זה הקב"ה!**

1 כשאדם מתחיל לעבוד על יראת העונש הוא מתחיל לדבר עם בורא עולם

מקור לפני נקודת הציור, כשאדם מתחיל לעבוד על יראת העונש הוא מתחיל לדבר עם בורא עולם ואומר לו כנ"ל: רבוננו של עולם, קראתי בדברי חז"ל שיש גהינום. מי ברא את הגהינום הזה? - אתה יתברך!! מי מחיה בכל רגע את הגהינום? אתה יתברך!! רבוננו של עולם, אתה אמרת לי שאם ח"ו יהודי חוטא, אתה בכבודך ובעצמך תעניש אותו. אני מפחד שתעניש אותי". כך קנה לעצמו האדם את נקודת ההתחברות לבורא תוך כדי התבוננות בעונשיו.

2 כמה לפחד?!

מקור כמה לפחד?! ... אם האדם לא מרגיש כל כך פחד מגיהנום - וכך הוא בד"כ טבע האדם שחסרה לו תמימות זו - עליו לפנות לקב"ה ולבקש ממנו: רבוננו של עולם, אם אתה לא היית כותב בספרים שצריך לעבוד על יראת העונש לא הייתי עובד. למה בכל אופן אני עובד על כך? - כיון שאני יודע שזהו רצונך יתברך, וזו הדרך הנכונה. מבקש אני, אפוא, ממך שתעזור לי לקנות את יראת-העונש, שהרי זהו רצונך יתברך שאפחד מהעונשים שלך, וזה גופא גם כבודך ית' שמפחדים מפני העונשים שלך".

חלק ב' פרק טז'

♦ יראת ה' ואהבתו

♦ חמש מדרגות ביראה

♦ הקושי בהשגת מדרגת יראת העונש

♦ אפשרויות העבודה על יראת העונש

בלבבי-ב 016 יראה

מספר סדרה בקול הלשון 1127737

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק טז'

התבוננות ביסורי העוה"ז

יראת-העונש יש בה קושי מסויים לקנותה, שאם ירא מצד עונשי הגהינום, הרי גהינום הוא דבר רוחני ושייך לנשמה, וממילא האפשרות היחידה להשיג זאת היא עם הנשמה ולא עם הגוף, כי הגוף חש רק גשמיות ולא רוחניות. העצה הראשונה לזה היא, שאדם לא ישתמש להתבוננותו רק ביסורי הגהינום, אלא בעיקר ישתמש ביסורי העולם הזה, שאותם גם הגוף מבין, שכן העין רואה והאוזן שומעת את הדברים. למשל: אדם רואה אנשים חולים, או שאר יסורים שישנם בעולם. עליו להתבונן בהם ולהבין ש"אין יסורין בלא חטא", כמו שלימדונו חז"ל.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א הצורה היותר פשוטה היא, להשתמש עם כח התפילה להתפלל שיזכה ליראת העונש.

מקור קנין יראת העונש - ע"י תפילה וע"י כח הצירוף: על דרך כלל רבותינו ראו שדור זה חלש מכדי להשתמש עם כח הצירוף, ואצל רוב העולם [מלבד יחידי סגולה] זוהי דרך קשה למעלה מכוחות האדם. ... אם כן, הצורה היותר פשוטה היא, להשתמש עם כח התפילה להתפלל שיזכה ליראת העונש.

ב אדם שאין לו יראת העונש, נשקפת סכנה גדולה לכל עבודתו!

מקור אדם שאין לו יראת העונש, נשקפת סכנה גדולה לכל עבודתו! כי בשעה שיש לו גדלות המוחין, התרחבות הדעת - הוא עובד את הקב"ה בהתלהבות ובחשק, אבל בשעה שמגיעים ימי הנפילה, ההתלהבות פגה, פחד מפני עונש אין לו ח"ו - ואז הוא עלול ליפול אפילו בדברים רחוקים! לכן בהכרח שיהיה לכל אדם את יראת העונש.

ג עיקר קנין היראה תלוי בקב"ה: האם ישפיע עליו את היראה או לא

מקור העבודה הנדרשת מצד האדם כדי לקנות יראת העונש, היא לקרוא את מאמרי חז"ל המדברים בעניין היראה. לקרוא את סיפורי חז"ל המעוררים ליראה, וכן ספרים כמו ספר "ראשית-חכמה" ... או ספרו של רבי יהודה פתאי הנקרא "מנחת יהודה - רוחות מספרות" - שם הובאו סיפורים על תיקוני נשמות שבאו וספרו לו את מעמדם בעולם האמת... ועם כל זאת, צריך האדם לדעת שגם אם יקרא ויתבונן בדברים, עיקר קנין היראה תלוי בקב"ה: האם ישפיע עליו את היראה או לא.

ד עצם הפחד מהחטא ומעונשו הוא גופא תיקון לחטא.

מקור עלינו לדעת שהמהלך של פחד, של "אשרי אדם מפחד תמיד", הוא מהלך אמיתי... כל אחד ואחד לפי מדרגתו, חייב שיהיה אצלו גם מהלך של "פחדו בציון חטאים"! החטא מוליד את הפחד, ועצם הפחד מהחטא ומעונשו הוא גופא תיקון לחטא.

ה עוד לפני שמגיעים עליו יסורים ... ייכנס למהלך של עבודה על יראת-העונש "בשמחה"!

מקור ישנה נקודה עמוקה מאד בענין יראת העונש ... כשאדם יודע שהפחד והיראה הם מהלך של לכתחילה, ובמצבו כרגע עליו לפעול מתוך הפחד מהעונש, ודאי יכיר וישמח שמחה גדולה ביראת העונש! ... העבודה היא, אפוא, **שעוד לפני שמגיעים עליו יסורים**, לפני שהוא ניגש לעבודה על יראת העונש, **ייכנס למהלך של עבודה על יראת-העונש "בשמחה"!**

1 חייבים להבין שגם יראה מקשרת את האדם לבורא, לא פחות מאהבת ה'!

מקור כלל יסודי שחייבים להבין אותו: אין נקודה בעבודת ה' שאינה מקשרת את האדם לבוראו! אהבה ודאי מקשרת את האדם לבורא, דבקות ודאי מקשרת את האדם לבורא, אבל **חייבים להבין שגם יראה מקשרת את האדם לבורא, לא פחות מאהבת ה'!**

2 יראת העונש היא יראת ה' גמורה בעצם

מקור "יראת העונש" היא קודם כל יראת ה' ולא יראה 'סתם'! כשכותבים "יראת ה'" אנשים חושבים שהכוונה רק ליראת הרוממות או אולי יראת חטא, אבל באמת גם **יראת העונש היא יראת ה' גמורה בעצם**, וכשהאדם חי במהלך כזה, הוא מתקשר לבורא עולם ע"י יראת העונש לא פחות ממה שהוא מתקשר אליו ע"י יראת הרוממות.

חלק ב' פרק יז

- ♦ התבוננות ביסורי העוה"ז
- ♦ קנין יראת העונש - ע"י תפילה וע"י כח הציור
- ♦ תפילה לסייעתא דשמיא בענין היראה
- ♦ "אשרי אדם מפחד תמיד"
- ♦ שמחה ביסורים
- ♦ "כי כאשר ייסר איש את בנו כן ה' אלוקיך מייסרך"

בלבבי-ב 17 דרכי קנין יראת העונש

מספר סדרה בקול הלשון 1127738

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יז

יראת הכבוד - מדרגה ליחידי סגולה

אצל רוב העולם כח הכבוד אינו כה גלוי, וממילא את מעלת היראה מהעדר הכבוד בגן עדן יכולים הם לקנות רק ע"י כח הציור, ומאחר וכפי שכבר ביארנו כח הציור אצל רוב האנשים הוא די מוקשה, לכן בדרך כלל אין צורך להשתמש רבות עם חלק זה של היראה. מי שיכול - מה טוב ומה נעים, אבל מי שבכדי לקנות את המדרגה הזו יזדקק להרבה זמן - עדיף לו שיקנה ראשית כל את יראת העונש כפשוטו, ומשם ואילך ידלג לשלב הבא שהוא "יראת שלמות".

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א "יראת השלמות" פירושה שאדם רוצה ושואף להיות שלם!

מקור "יראת השלמות" פירושה שאדם רוצה ושואף להיות שלם! ... ישנם שלושה שלבים כיצד מגיעים ליראה הזו: שלב ראשון - הידיעה הברורה בשכל שתכלית האדם בעולמו להיות קרוב לבורא עולם, שלב שני - שידיעה זו תהיה בבחינת רצון, יותר חזק ויותר חזק, ושלב שלישי - שאדם יכיר בהכרה ברורה שעבירה, ורצון להתקרב לבורא עולם הם תרתי דסתרי.

ב כל אדם צריך לעורר אצלו קודם את נקודת הרצון, שירצה באמת לעבוד על הדבר.

מקור אדם יודע שתכלית האדם להתקרב לבוראו. השאלה היא איך ידיעה זו הופכת להיות "לחם חוקו" של האדם - יום יום, שעה שעה? ... כל אדם נולד עם רמה מסוימת של רצון, וגם היא משתנה מעניין לעניין. ... כל אדם צריך לעורר אצלו קודם את נקודת הרצון, שירצה באמת לעבוד על הדבר.

ג "רבונו של עולם, אני רוצה לרצות להיות קרוב אליך."

מקור הנקודה הפנימית אחת היא: עבודת האדם היא לעורר רצון יותר חזק ויותר חזק! איך מעוררים את הרצון? ... אדם מקציב לעצמו שעה יום אחרי יום ובשעה זו הוא מתפלל לקב"ה רק על דבר אחד: "רבונו של עולם, אני רוצה לרצות להיות קרוב אליך." ... על נקודה זו בלבד יכול אדם לעבוד במשך תקופה ארוכה. מי שאין לו הרבה סבלנות נופל ונשבר, והיא גופא משום שאין לו מספיק רצון!

ד מי שיש בו מרירות באופן טבעי

מקור מי שיש בו מרירות באופן טבעי ... גם אצל אדם כזה לא די במרירות לבדה, ועליו לעבוד גם על החלק של "ועשה טוב", להתפלל לקב"ה שיקרב אותו, בבחינת "שמאל דוחה וימין מקרבת". מי שיש לו כבר את ה"שמאל דוחה", צריך להמשיך עם הכח של "ימין מקרבת". החלק של הבקשה מהקב"ה לרצות להתקרב אליו ית', הינו חלק הכרחי ומיועד לכל אחד ואחד!

ה' הרצון האמיתי והעונג חד הם

מקור כתוב בספרים הקדושים **שהרצון האמיתי והעונג חד הם**, "פנימיות הרצון הוא עונג". אלא מאי? לאחר שאדם זוכה לעונג, הרצון שלו אינו רצון של עבודה, הוא רצון שנובע מהעונג. אדם הזוכה להתענג על ה', בתורה ובמצוות, הסיבה שהוא מחפש אותם, היא מחמת העונג הפנימי שיש לו. הבעיה היא כל זמן שאדם לא זכה לעונג, והוא רוצה לבנות רצון בלי עונג. שם מקור הקושי, כי לחיות עם רצון חזק בלי עונג, זוהי נקודה קשה עד מאוד.

1 כל אדם עובר צער אמיתי של רצון שאין לו מילוי.

מקור כל אדם שרוצה לעבוד את הקב"ה חייב לעבור את "כף הקלע". או שעוברים אותו כאן בעולם הזה, ומי שלא עבר זאת כאן, צריך חס-ושלום לעבור אותו שם בעולם האמת!! אבל הנקודה האחת היא שווה: **כל אדם עובר צער אמיתי של רצון שאין לו מילוי.**

2 אין אדם שעובר את העולם הזה ללא יסורים

מקור אדם צריך לדעת שאין אדם שעובר את העולם הזה ללא יסורים, ואשרי מי שיסוריו מן התורה, "אשרי הגבר אשר תייסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו" - אשרי האדם שידע שאת היסורים הוא צריך לקבל מעבודת ה'. ... כל זמן שהרצון אינו רצון חזק שחי אצלו ממש לרגעים, עדיין לא זוכה האדם שישכון עליו אור ה' באמת.

חלק ב' פרק יח'

- ♦ יראת הכבוד - מדרגה ליחיד סגולה
- ♦ הכרה ורצון מביאים להשגת יראת השלמות
- ♦ העבודה על נקודת הרצון משתנה מאדם לאדם
- ♦ הדרכים לעורר רצון פנימי חדק

בלבבי-ב 018 יראת השלמות ובנין ה"רצון"

מספר סדרה בקול הלשון 1127739

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יח'

עבודת קנין יראת השלמות

באופן כללי העבודה היא, להגיע למהלך שאין לנו אלא רצון אחד לאבינו שבשמים. הרצון לקרבת ה' צריך למלאות את כל חלל הנפש, את כל פנימיות הנפש, וממילא יתיירא תמיד שמא רצון זה לא יתמלא. ... ככל שיש לאדם יותר דקות הנפש, כך היראה מורגשת אצלו בטבע. ככל שהנפש פחות דקה, פחות טהורה, היראה אינה מתגלית.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א על האדם שתי עבודות: ראשית, לעורר את מידת היראה, ולאחר מכן להפנות אותה למקום הנכון.

מקור עוד לפני העבודה, בטבע האדם, האהבה כיום יותר חזקה מהיראה, ולכן קנין מעלת היראה קשה הרבה יותר מקנין מעלת האהבה, כיון שהלב יותר פתוח לקנין האהבה. רובא דעלמא כח היראה שלהם אינו חזק! ממילא, עצם מידת היראה אין לה כל כך גילוי גם לא בגשמיות, בחיי היום-יום, ומוטלות על האדם שתי עבודות: ראשית, לעורר את מידת היראה, ולאחר מכן להפנות אותה למקום הנכון.

ב אדם צריך לעבוד על עצמו להיות דק, זך, מרגיש ומבין

מקור העדינות הפנימית שמקורה בנקודת הנפש הפשוטה, היא אחד מהדברים היסודיים ביותר שאדם צריך לקנותם. אין זה קניין של דבר חיצוני, ... זוהי הרגשה פנימית של הנפש המרגישה זאת. ... נקודה זו צריכה להיות אצל עובד ה'. היראה היא תולדה מהבחנה דקה של יחסיות מדרגה עליונה לעומת מדרגה תחתונה. כשאין כלי להרגשים של יראה - לא יראה במובן של פחד, אלא הרגש דק ביחס לבני-אדם - קשה להגיע ליראה מהבורא ית'. לכן, **אדם צריך לעבוד על עצמו להיות דק, זך, מרגיש ומבין.** מתייחס בצורה רצינית ובחשיבות לכל דבר, לפי הזמן, המקום והמעמד.

ג הנשמה אינה גסה, כל המהות של הנשמה זו התבטלות

מקור שורש ההרגשים של האדם נמצא בנשמה, וההתלבשות שלהם היא בגוף.... ההרגשים של הנשמה הם הרגשים רוחניים, ובהכרח שהם הרגשים דקים. **הנשמה אינה גסה, כל המהות של הנשמה זו התבטלות,** ממילא אין בה גסות.

ד ביראה חייבים להתחיל עם העבודה על דקות ההרגשים

מקור באהבה יכול אדם להקדים את המעבר מגשמיות לרוחניות לפני המעבר מגסות לדקות, ורק לאחר מכן לעבוד על עידון ההרגשים. אבל ביראה חייבים להתחיל עם העבודה על דקות ההרגשים, ולאחר מכן לעבוד על המעבר מגשמיות לרוחניות, כיון שכל היראה של הרוחניות זו יראה בדקות, ממילא אי אפשר להתחיל להתיירא באמת אם חסרה נקודת הדקות.

ה "דברי חכמים בנחת נשמעים"

מקור עבודה זו של עידון ההרגשים, היא עבודה ארוכה בנפש האדם. הכלל הראשון בזה הוא: "דברי חכמים בנחת נשמעים" (קהלת ט, יז), ולא דוקא בדיבורים, אלא כל מעשי האדם וכל צורת החיים שלו צריך שיהיו במהלך של נחת.

1 הנשמה, עניינה: "קול דממה דקה".

מקור הגוף, עניינו: "קול רעש גדול", והנשמה, עניינה: "קול דממה דקה". ככל שאדם נמצא יותר ברעש - רעש של פעולות, רעש של דיבורים וצעקות, הוא מדבר עם חבירו הנמצא במרחק חמש עשרה מטר ממנו וכדו'... - הוא מתרחק מהנקודה הפנימית של הנפש שלו.

2 היראה הינה קול שקט בנפש האדם

מקור אדם שהמהלך שלו הוא "קול דממה דקה", אצלו המהלך של הבת-קול שאומרת לו לעשות תשובה, זהו קול טוב, קול בריא שהוא שומע היטב. אבל אדם שחי במהלך של "קול רעש גדול" ועוסק בחופזה וברעשנות - אותה בת-קול נבלעת אצלו מכח קול הרעש הגדול, ומקולות מים רבים נעלם אצלו הקול הפנימי השקט. היראה הינה קול שקט בנפש האדם, שעל מנת לשמוע אותו יש צורך לצאת מהחיצוניות של הרעש של הנפש, ולהיות אדם זך, הולך בנחת ומתבונן.

חלק ב' פרק יט'

- ◆ עבודת קנין יראת השלמות
- ◆ עדינות נפש - כלי להשגת היראה
- ◆ הרגשי גוף והרגשי נשמה
- ◆ "דברי חכמים בנחת נשמעים"

בלבבי-ב 019 יראה - הרגש דק

מספר סדרה בקול הלשון 1127740

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק יט'

בלבבי עצות פשוטות למעשה

מצות אהבת ה'

אהבת ה' היא מצות עשה מדאורייתא, ככתוב: "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" (דברים ו,ה), כלומר כל אדם ואדם מישראל מחויב לאהוב את בוראו. ומבואר בספרים שכמו בכל מצוה, גם באהבת ה' ישנן דרגות שונות: באופן כללי ישנה אהבה התלויה בדבר וישנה אהבה שאינה תלויה בדבר. ... שני כוחות אלו - אהבה התלויה בדבר ואהבה שאינה תלויה בדבר - טמונים בכל נפש ונפש, ועבודת האדם לעוררם ולגלותם. ודאי שאהבה שאינה תלויה בדבר הינה מדרגה גבוהה יותר מאהבה התלויה בדבר, אך מצד עבודת האדם, בדרך כלל צריך קודם להתחיל באהבה התלויה בדבר, ומשם לעלות לאהבה שאינה תלויה בדבר.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א הקב"ה הוא הנותן לאדם נח בכל דבר ודבר

מקור אדם הרוצה לעבוד על מדרגת אהבת ה' התלויה בדבר, ראשית עליו להכיר שאדם מצד עצמו אין לו כלום, ולאחר מכן להכיר שהכל מאת הקב"ה, ... שהקב"ה נותן ומעניק לו מתנות בלי סוף - **הקב"ה הוא הנותן לאדם נח בכל דבר ודבר**. ... עבודת האדם היא, ראשית לשלול את ההרגשה העצמית שהוא פועל, ולאחר מכן לקבוע בתוכו את ההכרה שהקב"ה הוא זה שנותן לו את הכח.

ב עצם עצמותו של האדם - הנשמה - אינה שלו

מקור אדם הוא בבחינת שומר שאחרים הפקידו אצלו חפצים לשמירה. יש לו ילדים שהם לא שלו, אך הוא שומר עליהם. הפקידו את הילדים בידיו, והוא אחראי להחזירם לבורא עולם בשלמות עד כמה שניתן. נתנו לו גוף - הגוף של הקב"ה - ועליו להחזירו לקב"ה בסוף ימיו כשהוא שלם, ללא פגם! **עצם עצמותו של האדם - הנשמה - אינה שלו**: "נשמה שנתת בי טהורה היא... ואתה עתיד לטלה ממני", הכל פקדונות. אדם מקבל ומחזיר לבורא עולם.

ג אין 'בעל הבית' אחר לבירה אלא בורא-עולם

מקור אדם יכיר שבהשקפה האמיתית לא קיים כזה מושג: "שלי!" כל מה שיש לי, לא רק כלים גשמיים, חיצוניים, אלא עצם ההויה, כל האברים של האדם - רמ"ח אברים ושס"ה גידים - ועוד יותר פנימה: החכמה וההרגשים, ועוד יותר פנימה: עצם הנשמה - כל אלו יצירה של הבורא, והוא הבעלים היחיד עליה! אין 'בעל הבית' אחר לבירה אלא בורא-עולם.

ד ביחס לנקודה הפנימית, אין כזה מושג "בעלות על דבר"!

מקור **ביחס לנקודה הפנימית, אין כזה מושג "בעלות על דבר"!** אם קשה לאדם לתת חפצים שלו לאחרים, או שחש כאב לב כשחפצים שנתן לאחרים ניזוקו, סימן שהוא לא חי עדיין בהרגשה שהכל לא שלו, שבאמת אין בעלות לאדם על חפצי העולם.

ה' אל לו לאדם לעבוד לבד. עליו לעבוד עם בורא העולם

מקור כאן נחזור ונדגיש, כי **אל לו לאדם לעבוד לבד. עליו לעבוד עם בורא העולם.** שלא יאמר לעצמו: "הקב"ה נתן לי, חפץ זה שייך לבורא-עולם". ודאי שמשפטים אלו אמיתיים, אבל תוך כדי כך הוא מאבד את הקרבה הפשוטה שלו עם הקב"ה! אלא יעבוד יחד עם הקב"ה, "אתה נותן לי".

א כל זמן שאדם לא חי עם צורה זו בהכרה ברורה, קשה להגיע לשלב הבא שנקרא אהבת ה' שאינה תלויה בדבר.

מקור ישנם בעצם שלשה שלבים: העבודה על ההכרה שהכל של הבורא. העבודה בצורת נוכח עם הבורא, ותפילה לבורא עולם שהאדם יזכה להכיר באמת שהכל שייך לו ית'. **כל זמן שאדם לא חי עם צורה זו בהכרה ברורה, קשה להגיע לשלב הבא שנקרא אהבת ה' שאינה תלויה בדבר.**

ז בכל יום ויום, ובכל שעה ושעה, הקב"ה מנהיג אותנו!

מקור ודאי שמי שהוא רחוק מאמונה, סיפורי השגחה הם השלב הראשון שעל ידו הוא נכנס לעולם של השגחה. אבל כאן עליו לעצור את מהלך החיים, ולקבל מבט אחר עליהם. ראיית הבורא רק במקרים יוצאי דופן מיוחדים, זוהי זילות אמיתית בהנהגת הבורא. הצורה האמיתית שעל האדם לחיות היא, שבאותה מידה שהוא מרגיש שהקב"ה הנהיג אותו באופן מיוחד וניסי, כך **בכל יום ויום, ובכל שעה ושעה, הקב"ה מנהיג אותנו!**

חלק ב' פרק כ'

- ♦ מצות אהבת ה'
- ♦ התנאים לאהבה התלויה בדבר
- ♦ הכרה באפסיות האדם
- ♦ התבוננות בכך שהכל שייך לבורא
- ♦ כעס וצער נובעים מתחושת בעלות
- ♦ עבודה עם הקב"ה, לא בלעדיו

בלבבי-ב 020 אהבת ה'

מספר סדרה בקול הלשון 1127741
מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק כ'

הכרה באהבת ה' אותנו מביאה לאהבתו

אהבה התלויה בדבר היא אהבה לשני צדדים: אהבה שהבורא אוהב את האדם, ואהבה שהנברא אוהב את בוראו, וכשבא האדם לעבוד לעורר את אהבת ה' הטמונה בו, הוא לא עובד להדיא על חלק זה, אלא עובד לגלות את האהבה שהקב"ה מצידו אוהב אותו, ואחר שירגיש בכירור שהקב"ה אוהב אותו, ממילא תתעורר גם אצלו האהבה כלפי בוראו, באופן של "כמים הפנים לפנים".

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א ככל שאדם מרגיש שהקב"ה ... נותן לו את הכל!! ... ירגיש שהקב"ה אוהב אותו

מקור "רבנונו של עולם, אני יודע שאתה אוהב אותי. איך אני יודע? אני רואה זאת בכל רגע ורגע". כלומר, אדם צריך להרגיש שהקב"ה נותן לו כל הזמן. ככל שירגיש פחות שהוא מקבל מהבורא, כך תפחת אצלו הרגשת אהבת הבורא. **ככל שאדם מרגיש שהקב"ה ... נותן לו את הכל!! - ירגיש יותר את אהבת הבורא, ירגיש שהקב"ה אוהב אותו.**

ב האהבה של השי"ת אליו מקיפה את כל לבבו ממשי

מקור פונה, האדם לבורא עולם ואומר לו: "רבש"ע, למה יצרת אותי בכלל? - משום שאתה אוהב אותי ונותן לי לא רק את הפרטים של חיי היום יום, אלא עצם היצירה ופרטיה, הם ביטוי של אהבתך כלפי!" כשאדם חי בצורה כזו, נקודת האהבה של השי"ת אליו מקיפה את כל לבבו ממשי.

ג "אני מרגיש שאני אוהב אותך, אבל בלי שום יחס לרמה שאתה אוהב אותי."

מקור ככל שירגיש אדם יותר בלבבו [לא רק בשכלו] שהקב"ה אוהב אותו, בהכרח שגם אהבתו כלפי בוראו תתגלה יותר. ודאי שגם על כך אדם צריך לעבוד, אבל ביחס לנקודה הראשונה, זוהי עבודה הרבה יותר קלה. ... אמנם, בד"כ אין אדם שלא מרגיש את אהבת ה'. לכן, הצורה היותר מצויה היא שאדם יתפלל לקב"ה: "אני מרגיש שאני אוהב אותך, אבל בלי שום יחס לרמה שאתה אוהב אותי. אהבתך אלי זו אהבה אינסופית, ומבקש אני שגם אהבתי תלך ותגדל, עוד ועוד".

ד כל זמן ששייכת מציאות אצל אדם, שע"י טרדה האהבה נשכחת ממנו - בהכרח שהאהבה אינה קבועה בלבו באמת בשלמות!

מקור כשמדברים על אהבת ה' ש"רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה", ו"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שה"ש ח, ו-ז), פירוש הדבר כך: גם אם במחשבתו שקוע אדם במשהו אחר, האהבה הפנימית שנמצאת בלבו בוקעת ופורצת, "רשפיה רשפי אש"! כל זמן ששייכת מציאות אצל אדם, שע"י טרדה האהבה נשכחת ממנו - בהכרח שהאהבה אינה קבועה בלבו באמת בשלמות!

ה עצם הגעגועים מורים על כך שנקודת הנפש מחוברת לאהבה

מקור ודאי שכמו בכל דבר, גם במידת האהבה שבלב האדם ישנן עליות וירידות. בשעת ה'עליה' אדם מרגיש את האהבה יותר בתוקף, ובזמן ה'ירידה' האהבה נחלשת. אם בשעת הירידה, אחת לחצי שעה, או אחת לשעה, שעתיים, אדם מתגעגע בנפשו להרגשים של אהבת ה' שהיו לו, אם כן הוא קשור לאהבה הזאת. זוהי נקודה שבנפש שתובעת את מילוי החסרון. אין זה אומר שאכן בזמן נפילה ביכולתו למלאות חסרון זה, אבל **עצם הגעגועים מורים על כך שנקודת הנפש מחוברת לאהבה.**

1 הגעגועים של זמן הקטנות לזמן הגדלות צריכים להיות בגלוי!

מקור ודאי שישנה גדלות וישנה קטנות, ובזמן הגדלות האהבה יותר בתוקף בלבו ובזמן הקטנות היא יותר בשכלו, אבל **הגעגועים של זמן הקטנות לזמן הגדלות צריכים להיות בגלוי!** אם בזמן הקטנות אין לחלק זה גלוי - בהכרח שגם בזמן הגדלות אלו דברים שלא הופנמו עדיין בנקודת הלב.

2 הנקודה של אהבת ה' צריכה להיות עצם מציאותו של האדם

מקור הדבר עשוי לקחת חודשיים, ואף יותר - כל אחד לפי נפשו ולפי מדרגתו, אבל **הנקודה של אהבת ה' צריכה להיות עצם מציאותו של האדם**, עצם הווייתו, לא נקודה חיצונית ממנו. כתוב בספרים, שכל החיות של האדם נקבעת עפ"י כח האהבה שבו: אם האהבה שלו לדברים זרים, החיות שלו מאהבה זרה, ואם האהבה שלו להשי"ת, חיותו היא מהקב"ה בכבודו ובעצמו.

חלק ב' פרק כא'

- ♦ הכרה באהבת ה' אותנו מביאה לאהבתו
- ♦ הפנמת ההכרה בנתינותו של הבורא
- ♦ חלקו של האדם: תפילה
- ♦ אהבת ה' - בלב ולא בשכל!

אהבת ה' אמיתית נמצאת בנשמה, לא בגוף

האהבה האמיתית - שאינה תלויה בדבר, אהבת הקב"ה באמת - היא אהבה הנמצאת בנשמה! לא אהבה בחיצוניות שבגוף, ולא רק אהבה בלב, אלא אהבה בנשמה ששורה בלב. כשנשמת האדם נמצאת אצלו והוא חש אותה ומחובר עמה בהתגלות, אז שייך שתהיה אצלו אהבה שאינה תלויה בדבר.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א כדי לאהוב את בורא העולם עד כלות הנפש, בהכרח צריך לצאת מכל גדרי הגופניות

מקור כדי לאהוב את בורא העולם עד כלות הנפש, בהכרח צריך אדם לצאת מכל גדרי הגופניות שלו. על מנת להכנס לאותו עולם של אהבה, עליו לתקן קודם כל את גדרי העולם הזה שבו, ועל גבי בנין זה לבנות את האהבה שאינה תלויה בדבר, כי כל זמן שהאהבה התלויה בדבר איננה מתוקנת, ממילא הקרקע, שעל גביה צריך לבנות את האהבה שאינה תלויה בדבר, נשמטת מתחתיו, ואם אין יסוד, אין בנין.

ב "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא"

מקור אדם הרוצה לעורר את החלק הנקרא "אהבה שאינה תלויה בדבר", ראשית כל, כפי שאמרנו, עליו לברר היכן מושרשת אהבה זו. "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא". "אהבה" היא בגימטריא "אחד", כידוע מהספרים הקדושים. כלומר, המהות האמיתית של האהבה שאינה תלויה בדבר, זו אחדות פשוטה עם הבורא עולם, התדבקות גמורה והתכללות בו. זוהי המדרגה של האהבה האמיתית שאינה תלויה בדבר כלל.

ג אהבה שאינה תלויה בדבר היא גילוי "עצם" נפשו של האדם.

מקור אדם שעדיין לא הגיע בנפשו להכרה של ה"חד הוא" ... יישאר בתפיסתו שהוא והבורא ית' אלו שני עניינים שונים הדבוקים אחד בשני. כאשר יזכה להעמיק פנימה יותר בנפשו, יגלה את ה"חד" שלו עם הבורא, וזוהי הדבקות האמיתית! זוהי בעצם ההגדרה הכוללת של "אהבה שאינה תלויה בדבר". אהבה שאינה תלויה בדבר היא גילוי "עצם" נפשו של האדם.

ד רק אדם שחיוו בעצם קבועים ודבוקים ברוחניות, יכול להשיג אהבה שאינה תלויה בדבר.

מקור אם רוצה אדם להגיע למדרגת אהבה שאינה תלויה בדבר, עבודתו היא להגיע למהלך של "פשוט גופך מעל נשמתך", להגיע למצב שהנפש קבועה ודבוקה בעולם של רוחניות גמור. כל זמן שהכניסה לעולם הרוחני היא על דרך מקרה, לא יתכן שתהיה באדם אהבה שאינה תלויה בדבר. ... רק אדם שחיוו בעצם קבועים ודבוקים ברוחניות, יכול להשיג אהבה שאינה תלויה בדבר.

ה גם בשעה שאדם חי בעולם החומריות, מקושרים לבורא עולם, מקושרים לרוחניות.

מקור אין הכוונה שאדם החפץ להגיע למדרגה זו צריך להינזר מאכילה ושתייה, ולא להתעסק כלל בענייני הגשמיות ... המושג לחיות בעולם של רוחניות, אין כוונתו לצום משבת לשבת וכו', אלא שגם **בשעה שאדם חי בעולם החומריות**, כלומר בזמנים הצריכים והמוכרחים לכך - גם אז, הנפש שלו, קביעות המחשבה שבמח, וקביעות המחשבה שבלב, **מקושרים לבורא עולם, מקושרים לרוחניות**.

1 יש לנסות להכנס לעולם של אהבת-ה' שאינה תלויה בדבר, לחיות אך ורק עם הרבש"ע...

מקור צריך לדרוך בצורה המיוסדת (כפי שביארנו), ומכאן ואילך, מי שזכה להגיע, **יש לנסות להכנס לעולם של אהבת-ה' שאינה תלויה בדבר, לחיות אך ורק עם הרבש"ע**, שזה יהיה הדבר היחיד בחיים, ומלבד זה לא יהיה לו שום עסק ושום משא ומתן אחר, רק עם הרבש"ע "בעצם"! ידוע על צדיקים גדולים שהעידו על עצמם שאהבת ישראל שלהם היתה במדרגה כזו, שבאותה מידה שאהבו את בניהם, כך אהבו את כל כנסת ישראל, כל איש ואיש מישראל.

2 אם אדם מרגיש "רק" אהבת-הבורא, בלי אהבת ישראל אמיתית ... הוא חי בעולם של דמיונות

מקור אם אדם מרגיש "רק" אהבת-הבורא, בלי אהבת ישראל אמיתית, עליו לדעת בהכרח שהוא **חי בעולם של דמיונות**, כלומר, מחשבתו שהוא נמצא במהלך של אהבה שאינה תלויה בדבר, היא בגדר דמיון! אין זו אלא אהבה התלויה בדבר, ובסוג אהבה זה יתכן שתהיה אהבת-הבורא ללא אהבת הנבראים, כיון שהאהבה מופנית רק כלפי מי שקיבל ממנו, ומהקב"ה הוא קיבל ומהנבראים לא קיבל.

חלק ב' פרק כב'

- ♦ אהבת ה' אמיתית נמצאת בנשמה, לא בגוף
- ♦ אהבה שאינה תלויה בדבר - אחדות עם הבורא ית'
- ♦ "חד הוא" - עם קוב"ה ועם ישראל!
- ♦ מדרגה זו היא למעלה מכוחות אנוש הטבעיים, אלו הם כוחות של נשמה

בלבבי-ב 022 אהבה שאינה תלויה בדבר

מספר סדרה בקול הלשון 1127743

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק כב'

יסורים - סתירה לאהבה התלויה

כשדברנו על אהבה התלויה בדבר, הזכרנו את הנקודה שאדם צריך להרגיש שכל דבר מגיע מהבורא ית' שהוא הנותן לאדם את "הכל", הנקודה הזו נקראת אהבה שתלויה בדבר כמו שאמרנו. כשנתבונן נגלה, שאחד מהדברים הסותרים את האהבה התלויה בדבר, ומסירים אותה מהאדם, אלו היסורים!

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

אם נראה לאדם שהטבה זו נפסקת והוא סובל יסורים - בטלה האהבה

מקור אהבה התלויה בדבר, בעצם תלויה בהטבה שהקב"ה מיטיב עם האדם. **אם נראה לאדם שהטבה זו נפסקת והוא סובל יסורים - בטלה האהבה**, שכן שורש האהבה היה מחמת הנתינה שהקב"ה נותן לאדם, וכשבטלה הנתינה, ולא עוד אלא שהקב"ה נתן יסורים לאדם, נמצא שסיבת האהבה שוב אינה קיימת, ולא זו בלבד אלא שישנה סיבת התנגדות לאהבה זו, כיון שבשטחיות נראה לאדם שהיסורים נובעים מכח שהקב"ה רוצה להכות בו. ודאי שאלו דמיונות שוא, אבל כך הוא פשוטם של דברים לפני שמשרישים את ההסתכלות הנכונה.

כשם שאדם מרגיש שהקב"ה אוהב אותו בשעה שהוא משפיע עליו שפע של כל טוב, כך עליו להרגיש בשעה שיש לו יסורים

מקור ראשית כל הנקודה מצד עצמה צריכה להיות ברורה. **כשם שאדם מרגיש שהקב"ה אוהב אותו בשעה שהוא משפיע עליו שפע של כל טוב, כך עליו להרגיש בשעה שיש לו יסורים!** אין שום נפקא-מינה בין שני מצבים אלו, ועל שניהם חייב הוא לברך! שאמרו חכמים במשנה (ברכות פ"ט מ"ה): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה"

אני, מחמת צמצום המבט שלי עקב מגבלות הזמן והמקום, הנני רואה חלקי דברים

מקור המעשים של הקב"ה הם הטבה, אבל אני, **מחמת צמצום המבט שלי עקב מגבלות הזמן והמקום, הנני רואה חלקי דברים**. ממילא אינני יכול לראות את ההטבה בשלימותה, רק את החלק של היסורים. אבל כשם שבדברים מסוימים ראיתי, שמעתי ספורים, איך התמונה הכוללת מצטרפת לאחת ומתגלה בנין אחד שלם של הטבה גמורה, כך הם באמת פני הדברים בכל הנעשה בבריאה.

כשהקב"ה נותן דבר לאדם, הוא נותן אותו לפי הסתכלות של בורא

מקור **כשהקב"ה נותן דבר לאדם, הוא נותן אותו לפי הסתכלות של בורא**, לא הסתכלות של נברא! סוג ההטבה שהקב"ה מיטיב עם הנבראים, זוהי מהות שנבראים אינם יכולים להשיג. אין לנו שום תפיסה בכוונה וברצון האלוקי המונחים בהטבה. זהו סוג של הטבה למעלה מגדר ההבנה של הנבראים.

ה' גם אצל היראי ה' כשהוא מגלה להם סוד, קיים עדיין עומק שגם להם הוא אינו ידוע!

מקור כשהקב"ה רוצה להיטיב לנבראיו, הסוג של ההטבה, המהות של ההטבה, הוא בבחינת "סוד". יש בחינה של "סוד ה' ליראיו" (תהלים כה, יד), אבל גם אצל היראי ה' כשהוא מגלה להם סוד, קיים עדיין עומק שגם להם הוא אינו ידוע! ... שמעשי הקב"ה הם הטבה של עומק לפנים מעומק.

1 ההטבה היא הטבה אינסופית, ואין מי שיוכל להשיג אינסוף מלבד האינסוף - הלוא הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו

מקור המושג של ההטבה באמת, היא הטבה של אלוקות, לא של נבראים. ודאי שגם אצל הנבראים ישנה איזה רמה חלקית של הטבה, אבל את עומק מהות ההטבה שהקב"ה רוצה להיטיב עם כל יחיד ויחיד, אף אדם בעולם - אפילו לא משה רבנו - לא מסוגל להשיג. משה רבנו השיג את ענין העונש של הנבראים, אבל ההטבה היא הטבה אינסופית, ואין מי שיוכל להשיג אינסוף מלבד האינסוף - הלוא הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו.

2 שתי סיבות המונעות להגיע להבחנה האמיתית בענין היסורים: 1) רק רואה נפרדים, 2) אינו משיג את עומק ההטבה הטמון בהם!

מקור ישנן, אפוא, שתי סיבות המונעות להגיע להבחנה האמיתית בענין היסורים: האחת, מכח מה שאינו רואה תמונה כוללת, רק רואה נפרדים. והשניה, משום שהוא מכיר בכך שלא רק את היסורים הוא אינו מבין, אלא אפילו בדברים שמברכים עליהם "הטוב והמטיב" - גם בהם אינו משיג את עומק ההטבה הטמון בהם!

חלק ב' פרק כג'

- ♦ יסורים - סתירה לאהבה התלויה בדבר
- ♦ יסורים - טובת האדם
- ♦ לימוד הסתום מן המפורש
- ♦ הטבת הקב"ה - למעלה מהשגת הנבראים
- ♦ ב' טעמים לחוסר היכולת

אהבה שאינה תלויה בדבר - ע"י נח האמונה

יש בורא, ויש נברא. היכן היא נקודת ההתקשרות האמיתית בין הבורא לנברא? - אם הנברא עובד את בוראו במדרגת נברא - הרי נשאר במדרגה זו של נברא. הדבקות האמיתית בבורא עולם מגיעה כאשר אדם מנסה לצאת מגדרו נברא, ולהתכלל בבורא. ואיך אפשר לצאת מגדרו נברא? הרי סוכ"ס אנחנו נבראים?! אכן, מכח ההשגה שלנו באמת איננו יכולים לצאת, אבל יכולים אנו להאמין שהקב"ה הוא אינסוף, וההטבה שלו גם היא אינסוף.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א נח האמונה הוא הנקודה היחידה שעל ידה יכולים אנו לקבל איזו שייכות לאינסוף.

מקור נח האמונה הוא הנקודה היחידה שעל ידה יכולים אנו לקבל איזו שייכות לאינסוף. שאר כל הנקודות הינן מוגבלות. כשאדם זוכה לאמונה זו [כמו שהארכנו לעיל], יכול הוא להיות דבק באהבה שאינה תלויה בדבר.

ב צריך האדם להתפלל ולבקש מהקב"ה שיעזור לו להרגיש בלב שכל הנעשה עמו ועם כל אדם - הכל לטובה

מקור צריך האדם להאריך בתפילה עוד ועוד, להתפלל ולבקש מהקב"ה שיעזור לו להרגיש בלב, לא רק לדעת בשכל, שכל הנעשה עמו ועם כל אדם - הכל לטובה, שיא ההטבה שבעולם! (זהו חלק העבודה השייך לאותה שעה ביום המוקדשת להתבוננות)

ג אם אדם סובל, בהכרח שהוא צריך לתקן פגם כלשהו שפגם באחד מגלגוליו

מקור ישנה גם העבודה השייכת לאורך כל היום. רואים אנו פעמים רבות במשך היום דברים שהם נסיונות ואף יסורים לאדם - פעם יסורים קטנים ופעם יסורים גדולים. צריך לחשוב... מדוע בכלל יש יסורים? הרי חז"ל אמרו: "אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון" (שבת נה ע"א)... אחרי שאנו יודעים ומאמינים באמונת הגלגול, ברור לנו שאם אדם סובל, בהכרח שהוא צריך לתקן פגם כלשהו שפגם באחד מגלגוליו.

ד יסורים שבמבט שטחי נראים כ"רע" - בפנימיות הדברים זוהי הטבה גמורה

מקור יסורים שבמבט שטחי, במבט חיצוני, נראים כ"רע" - בפנימיות הדברים זוהי הטבה גמורה. כי בלי היסורים הללו היה האדם רחוק ממנו יתברך, והטוב האמיתי הזה היה נעדר ממנו לפחות בחלק, ודוקא היסורים האלה הם שמקרבים אותו לקב"ה, ומה שמקרבים את האדם לקב"ה הוא בעצם הטבה גמורה!

ה כשאדם מעמיק יותר הוא מאמין באמונה שלימה שאין יסורים בלא חטא

מקור כשאדם מעמיק יותר ומשתחרר מההסתכלות החיצונית שעליו להבין כל דבר ולראות את ההטבה הטמונה בו, הוא רואה את הטוב מחמת שהוא מאמין באמונה שלימה שאין יסורים בלא חטא - או חטא בגלגול זה, או חטא בגלגולים הקודמים. נמצא, שכל יסור ויסור שתוקף את האדם הוא בעצם הטבה גמורה.

1 אדם שיקח את היסורים הקטנים הללו ויחווה אתם באמת, יוכל לקנות לו בזה אושר עצום!

מקור אדם שיקח את היסורים הקטנים הללו ויחווה אתם באמת, יוכל לקנות לו בזה אושר עצום! כי יסורים אלו הרי נמצאים אצלנו יום יום, שעה שעה, ובד"כ ללא התבוננות אנחנו מדלגים עליהם, ומפסידים בזה את הכלים שהקב"ה שולח לכל יחיד ויחיד שיוכל לחיות עם הקב"ה באהבה. אם לא מתבוננים - לא מרגישים, ואם לא מרגישים - מדלגים, ואם מדלגים - מפסידים רגעים יקרים של קרבת ואהבת ה'!

2 יש להתקדם בענין זה בהדרגה. להרגיל את עצמו שלפחות שלושים, ארבעים, או חמישים פעם ביום יראה אמונה מתוך יסורים

מקור ויש להתקדם בענין זה בהדרגה. להרגיל את עצמו שלפחות שלושים, ארבעים, או חמישים פעם ביום יראה אמונה מתוך יסורים, או אהבה מתוך יסורים, והוא חי את הדברים, ממילא כשייתקל במקרים קשים יותר, צרות שאינן מתרחשות בכל יום - יהיה בידי כל לחיות עם אהבת ה' גם מתוך יסורים!

חלק ב' פרק כד'

- ♦ השגת אהבה שאינה תלויה בדבר - ע"י כח האמונה
- ♦ עבודת ההתבוננות בהטבה הטמונה ביסורים
- ♦ התבוננות ביסורים הקלים תקל על קבלת היסורים הקשים

ההבדל בין אדה"ר לפני החטא לאחרי החטא

היצר-הרע קודם החטא היה מחוץ לאדם, והיצר הרע שלאחר החטא הוא בתוך האדם, בנפש של כל יחיד ויחיד. ... לפני החטא האדם היה חי בעולם שכולו טוב, והיצר הרע ניסה להוציא אותו משם ולהעבירו לעולם של רע ח"ו. אבל לאחר החטא ... המעמד של הנפש בעצם הוא, שהיא נמצאת בעולם שמעורב בו רע וטוב, ועבודת היצר הטוב היא להוציאו מעולם של הרע, ולהכניסו לעולם של טוב.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א העבודה הראשונה של האדם היא להכיר מהו כח היצר הטוב אצלו, ומהו כח היצר הרע.

מקור לפני שהאדם מתחיל לעבוד עם נפשו, חייב הוא להכיר את מהותה של הנפש. רק לאחר שיכירנה, ידע כיצד לנתב את כוחות הנפש מימין ומשמאל ולהחזיר הכל לבורא עולם. לכל אדם ואדם יש יצר טוב ויצר הרע, והעבודה הראשונה של האדם היא להכיר מהו כח היצר הטוב אצלו, ומהו כח היצר הרע. מה היצר טוב בדיוק אומר, ומה היצר הרע אומר. מה משקל הכוחות הנמצאים בנפשו.

ב תחילת עבודת האדם היא, לעורר בו את הרצון האמיתי להמנע מן דבר רע

מקור תחילת עבודת האדם היא, לעורר בו את הרצון האמיתי להמנע מן דבר רע, שרצון זה יהיה יותר חזק מהרצון לדבר רע, הרצון הזה הוא יהיה ה'בעל הבית' באדם. באופן כזה נמצא האדם בעולם של טוב, ומכאן ואילך המלחמה עם הרע אינה להוציא את האדם מהרע, אלא להוציא את הענפים שנשארו ברע ולהחזירם לטוב.

ג העבודה הראשונה - להרגיש את החיים בצורה הנכונה, לדעת מהו הדבר שהוא באמת החיים

מקור העבודה הראשונה - להרגיש את החיים בצורה הנכונה, לדעת מהו הדבר שהוא באמת החיים, ומהו הדבר שהוא דמוי החיים. לצאת מעולם שנראה כחיים, ולהכנס לעולם החיים האמיתי.

ד מה שבורא עולם רוצה זה עולם אחד, ומה שה'אני' רוצה בטבעו זהו עולם בפני עצמו

מקור לבריאה ישנם שני שורשים, ומכאן בעצם שורש כל הדברים שדברנו עד עכשיו: שורש אחד הוא מה שבורא העולם רוצה, ושורש נוסף הוא מה שהאדם רוצה. מה שבורא עולם רוצה זה עולם אחד, ומה שה'אני' של האדם רוצה בטבעו זהו עולם בפני עצמו.

ה. אוותר על מה שאני רוצה ואעשה מה שהקב"ה רוצה! זוהי ממש מסירות נפש

מקור המעבר בין העולם של "האני" לעולם מה שהבורא רוצה הוא לא מעבר חד, זהו מעבר בהדרגה, ובעצם זהו המהלך של כל חיי האדם. ... קשה מאוד לאדם לצאת ממהלך ע"י שיאמר: "הקב"ה רוצה כך, 'אני' רוצה אחרת. **אוותר על מה שאני רוצה ואעשה מה שהקב"ה רוצה!**" זוהי ממש מסירות נפש, ולא כל אחד מסוגל להתרומם למדרגה הזו.

1 מצד ההדרגה של הדברים, אדם צריך לעבוד בדרך מיוסדת, ללא קפיצות

מקור הצורה היותר פשוטה לכל בני העולם, היא לנסות להסביר ל'אני' שירצה את מה שהקב"ה רוצה, לא לכפות על ה'אני' לוותר לקב"ה. ודאי שזוהי האמת, אבל **מצד ההדרגה של הדברים, אדם צריך לעבוד בדרך מיוסדת**, ללא קפיצות. בכל נקודה ונקודה עליו להבחין מה הקב"ה רוצה ומה הוא רוצה, ולחפש עצות כיצד לגרום לכך שגם הוא עצמו ירצה את מה שהקב"ה רוצה.

2 עבודת האדם אינה המעבר החד מהרצון העצמי לרצונו יתברך, אלא יש לעבור את השלב האמצעי שהוא שה'אני' גם הוא רוצה לעשות את רצונו יתברך!

מקור שבאדם ישנן שלוש הגדרות באופן כללי: טמון בכל נפש של כל יחיד ויחיד רצונו יתברך, טמון בכל נפש של יחיד ויחיד הרצון לעשות את רצונו יתברך, וטמון בכל נפש ונפש גם הרצון ח"ו לפעול נגד רצונו יתברך, ועבודת האדם אינה המעבר החד מהרצון העצמי לרצונו יתברך, אלא יש לעבור את השלב האמצעי שהוא שה'אני' גם הוא רוצה לעשות את רצונו יתברך!

חלק ב' פרק כה'

- ♦ ההבדל בין אדה"ר לפני החטא לאחר החטא
- ♦ חובת הכרת הנפש לפני תחילת העבודה
- ♦ עצם החיים והדימוי להם
- ♦ "רצוננו לעשות רצונך"

בלבבי-ב 025 הכרת מהות ה'אני'

מספר סדרה בקול הלשון 1127746

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק כה'

קוב"ה ואורייתא וישראל חד הוא

ראשית על האדם לעורר בכל דבר את הרצון האמיתי של נשמתו, שהוא ה"רצוננו לעשות רצונך". אחר שמעורר אדם בנפשו את נקודה פנימית זו ויש גילוי מסויים בנפש - אז עבודת האדם היא לעבור מהרצון התחתון של ה'אני' ... ולהכנס לרצון הפנימי של הנשמה החפצה לעשות רצון קונה. לאחר שאדם שקוע עמוק בעולם של "רצוננו לעשות רצונך", הוא מתקרב יותר ויותר לנקודת האלוקות הפנימית של נשמתו, וביכולתו להתכלל בה, ואז הוא במהלך של "קוב"ה ואורייתא וישראל חד הוא".

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

ראשית על האדם לעורר בכל דבר את הרצון האמיתי של נשמתו

מקור ראשית על האדם לעורר בכל דבר את הרצון האמיתי של נשמתו ... אחר שמעורר אדם בנפשו את נקודה פנימית זו ויש גילוי מסויים בנפש - אז עבודת האדם היא לעבור מהרצון התחתון של ה'אני', שהוא רצון 'רע' לענייני העולם הזה, ולהכנס לרצון הפנימי של הנשמה החפצה לעשות רצון קונה.

ראשית כל מוטלת עליו לברר עם נפשו מה באמת הוא רוצה

מקור השלב הראשון של העבודה היא ליצור בתוכו עולם ברור, לברר את כוחות הנפש הפנימיים שלו. ... **ראשית כל**, לפני שירד אדם לעולם העשיה, **מוטלת עליו** עבודה יסודית מאוד: **לברר עם נפשו מה באמת הוא רוצה!** וכך, לאט לאט, יפריד את כח התשוקה שלו מהעולם הזה, ויתן לכל דבר את מקומו הראוי לו בנפש.

אני רוצה להתפלל כי זה רצונו של הבורא יתברך ... אני רוצה ללמוד כי הקב"ה אמר לי ללמוד!

מקור אדם קם בבוקר, ומתכוון לגשת לתפילה. הוא לא ניגש בסתמא להתפלל, אלא לפני כן הוא פונה לקב"ה ואומר לו: רבש"ע, באתי להתפלל לפניך, **אני רוצה להתפלל**. הוא מונה לפני הקב"ה את הסיבות, עד שהוא מגיע לסיבה הפנימית האמיתית של נשמתו שרוצה להתפלל **כי זה רצונו של הבורא יתברך** ... כל אחד ואחד צריך לבדוק בנפשו מהי הסיבה המונעת אותו מללמוד, עד שיגיע לנקודה הפנימית: **"אני רוצה ללמוד כי הקב"ה אמר לי ללמוד!"** ואז כשיגש ללימוד יפנה כביכול לקב"ה ויאמר לו: "רבש"ע, ברור לי שבנשמת פנימה קיים הרצון ללמוד תורה, אבל אינני מרגיש זאת!"

נשהאדם מברר כל רצון, הרצון מקבל אור ותוקף מופלאים עד מאוד!

מקור לפני שאדם ניגש ללמוד, ולפני שהוא ניגש להתפלל, הוא מברר לעצמו האם הוא רוצה בזה או לא! הוא מברר לעצמו מדוע הוא כן רוצה ללמוד או להתפלל, ומדוע הוא לא רוצה ללמוד או להתפלל. הוא מברר לעצמו גם מי רוצה ללמוד ולהתפלל, כלומר איזה חלק בנפשו רוצה ללמוד ולהתפלל, ואיזה חלק לא רוצה. ... העבודה הראשונה של האדם היא, אפוא, להגדיר כל רצון ורצון, ולדעת מהו! **נשהאדם מברר כל רצון, הרצון מקבל אור ותוקף מופלאים עד מאוד!**

ה כל זמן שהאדם לא מתבונן ומגלה שיש בו רצון לעשות את רצון הבורא יתברך, רצונו ית' נשאר טמון בנפשו פנימה

מקור הרצון של כל יחיד ויחיד בעומק נשמתו הוא לעשות את רצון הבורא יתברך. אלא מאי? כל זמן שהאדם לא מתבונן ומגלה שיש בו רצון לעשות את רצון הבורא יתברך, רצונו ית' נשאר טמון בנפשו פנימה.

1 עיקר האמונה הנדרשת היא האמונה בלבו של האדם

מקור עיקר האמונה הנדרשת היא האמונה בלבו של האדם. עבודה זו של אמונה - לעורר את הנקודה הפנימית שבנפש של "רצוננו לעשות רצונך" - היא עבודה יסודית מאד, כי כל זמן שנקודת אמונה זו אינה נמצאת בגלוי בנפש, אין מקום לכח של "רצוננו לעשות רצונך" להתחיל להתגלות.

ז הנקודה הברורה שאדם צריך לעורר את כח ה"רצוננו לעשות רצונך" שבתוך נשמתו, ורק לאחר מכן להלחם בכוחו הרע.

מקור הנקודה הברורה שאדם צריך לעורר את כח ה"רצוננו לעשות רצונך" שבתוך נשמתו, ורק לאחר מכן להלחם בכוחו הרע. ישנם שלשה שלבים: א. לעורר את הכח ע"י עצם ההתבוננות שכח זה קיים. ב. קנין אמונה בלב שכח זה קיים, וזאת ע"י דיבורים, וכל המרבה בזה הרי זה משובח. ג. תפילה שרצון זה יצא מן הבכח אל הפועל.

חלק ב' פרק כו'

- ♦ התבוננות בגישה לתפילה
- ♦ התבוננות בגישה ללימוד התורה
- ♦ בירור כל רצון ורצון מתוך 'תערובת' הרצונות
- ♦ גילוי הרצון הפנימי
- ♦ האמונה בקיומו של הרצון הפנימי
- ♦ קנין האמונה בלב - ע"י התבוננות ודיבור

התבוננות בכל רצון ורצון

כשאדם לוקח את כל פרט ממהלך חייו ... הכל, בכל, מכל, כל - ומברר לעצמו כל מעשה ומעשה, האם הוא טוב או לא ... אם הוא עושה כך, נמצא ראשית כל שאדם חי בעולם ברור מאד. ברור לו מה הם הדברים הטובים הגורמים לו לקרבת אלקים, שהם נובעים מהרצון הפנימי "לעשות רצונך" ומקריבים את האדם לקונו, וברור לו גם אלו מעשים אינם טובים.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א ברור ששאיפת כל יהודי ויהודי צריכה להיות, לחיות רק למען הקב"ה!

מקור השלב הראשון הוא ה"בירור". השלב השני - להתפלל לקב"ה שיזכה אותו לעשות רק מעשים ראויים ואמיתיים, ואילו מעשים שאינם ראויים שלא יעשה. השלב השלישי, והוא כבר השלב הגבוה יותר, הוא עשיית כל דבר לשמה. **ברור ששאיפת כל יהודי ויהודי צריכה להיות, לחיות רק למען הקב"ה!** ... אך לעולם העבודה נעשית בדרך של הדרגה, ולא בצורה של 'קפיצת-הדרך'

ב בכל דבר ודבר שאדם עושה, הוא לא יוצא ממצב של שלא לשמה ועובר מיד ללשמה

מקור בכל דבר ודבר שאדם עושה, הוא לא יוצא ממצב של שלא לשמה ועובר מיד ללשמה. הוא יוצא ממצב של שלא לשמה, למצב של שלא לשמה ולשמה מעורב יחד. ... ובכן, "רבונו של עולם, אני ניגש ללמוד גם כדי לעשות לך נחת-רוח, וגם כדי למלאות את הרצונות האישיים שלי. עזור לי שנקודת הלשמה תתחזק, ונקודת השלא לשמה תלך ותחלש".

ג עבודת האדם היא לשנות את האחוזים ע"י המעשים שלו לגרום לכך שיהיה יותר לשמה ופחות שלא לשמה.

מקור הכיוון הכללי הוא אחד. נקודת הפתיחה שאדם יוצא ממנה, היא מצב שבו מעורבים הלשמה עם שלא לשמה. בתחילה המעט הוא לשמה, והרוב שלא לשמה, ועבודת האדם היא לשנות את האחוזים ע"י המעשים שלו לגרום לכך שיהיה יותר לשמה ופחות שלא לשמה. זוהי עבודה ארוכה ...

ד אצל כל אדם, ישנן נקודות שהוא מרגיש בהן שהן נעשות שלא לשמה

מקור אדם עובד בהדרגה, עוד ועוד, עד שנקודת השלא לשמה הולכת ונחלשת, ונחלשת, ונחלשת, והוא מתחיל להרגיש שעיקר המעשים שלו נעשים לשמה, ואז העבודה המוטלת עליו הרבה יותר דקה: לקחת כל מעשה ומעשה, ולבדוק שאולי מה שנראה לו שהוא עושה לשמה, בעצם הכל דמיונות. ... **אצל כל אדם, ישנן נקודות שהוא מרגיש בהן שהן נעשות שלא לשמה,** וגם אם זכה שהן אחוז מועט מרצונותיו, ימשיך להתפלל לקב"ה שיעזרהו לעקור אותן מלבבו,

ה בכל מעשה ומעשה צריך אדם לחשווד, אולי הנקודה האמיתית כאן היא ה"שלא לשמה" פנימה

מקור בכל מעשה ומעשה צריך אדם לחשווד, אולי הנקודה האמיתית כאן היא ה"שלא לשמה", וה"לשמה" היא שקר, ואין זו אלא הטעייה של היצר הרע שנועדה להטעות אותו ולהחדיר בו את האשליה שהוא עובד "לשמה"! כדי לחיות במהלך כזה של חיים, צריך לחיות במדרגה גבוהה מאוד, עם בקורת פנימית חזקה ביותר!

1 "רבונו של עולם, אולי אני טועה! אנא, העמד אותי על דרך האמת!"

מקור השאלה היא, אפוא: כיצד באמת יכול אדם להיות בטוח שדרך עבודתו נכונה? התשובה האמיתית למי שמחפש את האמת היא, שאכן מי שסבור שהוא בטוח בדרכו - טועה טעות יסודית ביותר! כל ימיו, צריך אדם צריך לחשווד את עצמו שמה הוא טועה, ומידי יום יתפלל לקב"ה ויבכה מעומקא דלבא! על מה? - "רבונו של עולם, אולי אני טועה! אנא, העמד אותי על דרך האמת!"

2 אם לא יבנה יום יום לקב"ה ... לא בטוח שיזכה לצעוד בדרך האמת

מקור הסכנה הגדולה ביותר שאורבת לשומע את דברינו עד כאן, היא שיחשוב שיש לו דרך ברורה, הוא כבר יודע, באפשרותו לנסות להתחיל, והוא ודאי יצליח... הוא אמנם יצליח לנסות, אבל לא בטוח שגם יצליח... אם לא יבנה יום יום לקב"ה ויבקש ממנו: "העמידני על דרך אמת, אולי לא הבנתי את הדברים כראוי", לא בטוח שיזכה לצעוד בדרך האמת.

חלק ב' פרק כז'

- ♦ התבוננות בכל רצון ורצון
- ♦ חידוק נקודת הלשמה
- ♦ התגברות נקודת הלשמה בנפש
- ♦ חקר האמת הפנימית בעבודת הלשמה
- ♦ חיפוש האמת - עבודת חיים

בלבבי-ב 027 לשמה ושלא לשמה

מספר סדרה בקול הלשון 1127748

מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק כז'

עשיה ללא שאלות!

בפרק האחרון נעמוד על נקודה נוספת, יסודית מאד, שבלעדיה אדם אינו מסוגל להגיע להתכללות בבורא עולם. ... נברא לא מבין שום דבר! הדבר היחיד שביכולתנו להבין היא, מה אנחנו צריכים לעשות: לקיים תרי"ג מצוות דאורייתא, שבע מצוות דרבנן, ושאר פרטי הדינים. חוץ מזה אין לנו שום אפשרות להבין את מחשבתו של הבורא ית'. עבודת האדם בעסק התורה היא להבין את מה שהוא מסוגל להבין, אך עם כל זאת עליו להבין, שהוא לא מבין את עצמותה של תורה.

מפרק זה מודגשים שבעה מקורות מגוף הפרק עם התמצית שלהם.
בחר לך את החיזוק היומי וההתחדשות היומית, מתוך מבחר עצות אלו:

א עבודת האדם להכיר שעליו להבין רק דברים שהקב"ה רוצה שהוא יבין!

מקור ישנן שתי סיבות כלליות למה לא לשאול שאלות: א. כי אי אפשר לקבל תשובות, שכן אדם, בן תמותה, אינו מסוגל להבין ולהשיג בשכלו תשובות אלו. ב. כי כוחות הנפש והזמן מוגבלים, וצריך לנצלם ליעוד שלמענו ניתנו. כל רגע ורגע צריך להיות מופנה לעבודת הבורא, ואם הבורא לא ציווה עלינו לשאול שאלות, ממילא אין זו עבודתנו לשאול שאלות! ... עבודת האדם להכיר שעליו להבין רק דברים שהקב"ה רוצה שהוא יבין!

ב אדם בא לזה העולם למטרה אחת ויחידה: לעשות את רצונו יתברך, ולהבין שאינו מבין!

מקור שאדם מבין בלבבו שהוא לא מבין, זוהי שלילה מיניה וביה של מהות הלב, שהיא "לב מבין", וממילא זו עקירה בעצם למהותו של הנברא! ביטול הדעת הוא בטול בעצם למהות התשוקה של הנברא כנברא. עד כמה שהנברא הוא כולו אמונה וכולו בטול, ממילא הוא לא תופס את עצמו כנברא אלא כשליח של הקב"ה בעלמא. ... הדרך אמנם ארוכה, אך סוכ"ס הנקודה הפנימית שאליה צריך להגיע היא: אדם בא לזה העולם למטרה אחת ויחידה: לעשות את רצונו יתברך, ולהבין שאינו מבין!

ג את היסורים הללו שלח לו הבורא יתברך, והוא יודע היטב מה שהוא עושה! זהו!!

מקור אדם צריך לחיות במהלך פנימי שלא אכפת לו למה יש לו יסורים! דבר אחד ברור לו: את היסורים הללו שלח לו הבורא יתברך, והוא יודע היטב מה שהוא עושה! זהו!! בהכרח שזה בסדר גמור!

ד אדם שואף אך ורק לעשות את רצון הבורא יתברך - בלי להבין בכל דבר למה ומדוע!

מקור אדם צריך לחיות בתמימות אמיתית עם הבורא - "תמים תהיה עם ה' אלוהיך" (דברים יח, יג). "תם" הוא זה שאין לו שום שאלות. לא שהוא לא מבין ולא יודע לשאול שאלות. זוהי מדרגה תחתונה יותר - "שאינו יודע לשאול", אבל ה"תם", מדרגתו הפנימית היא, שאינו שואל שאלות, כי הוא מבין שאין צורך לשאול שאלות, וכמו כן אינו מצפה לקבל תשובות. אדם שואף אך ורק לעשות את רצון הבורא יתברך - בלי להבין בכל דבר למה ומדוע!

ה אין מה לעשות בחיים חוץ מלעבוד את הקב"ה ולהיות קרוב אליו באמת!

מקור דרכנו לאורך כל הדרך במהלך שמטרתו אחת ויחידה: להביא את האדם למצב שיהיה דבוק ומקושר בבורא עולם! מתוך קריאת ולימוד הדברים, צריך הלומד לצאת, עד כמה שאפשר, עם נקודה אחת פשוטה: ראשית, **אין מה לעשות בחיים חוץ מלעבוד את הקב"ה ולהיות קרוב אליו באמת!**

1 "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל" (קהלת 1:2)

מקור כל יהודי צריך לכתוב בדם לבבו את הפסוק **"הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל"** (קהלת 1:2) ... צריכה להיות לו הרגשת חסר נורא, תחושה שאין כאן מה לעשות בעולם, חוץ מאשר לעבוד את הקב"ה ולהיות קרוב אליו!

2 התכלית היא אחת: להשתמש בכל ענייני ותענוגי העוה"ז כדי להתקרב לבורא עולם!

מקור האדם צריך לבסס את עבודתו על נקודה אחת פשוטה: שלילה גמורה של העולם, וכניסה אמיתית להבנה שיש מה לעשות בחיים, "אתהלך לפני ה' בארצות החיים" - זה כל מה שיש לעשות כאן בעולם, להתהלך עם הקב"ה בלבד! ... צריך להגיע להכרה ברורה, עד כמה שניתן, שאף אם יש לאדם קנייני העולם הזה - משפחה וכו' - אלה הם דברים נעימים, אבל לא התכלית!! **התכלית היא אחת: להשתמש בכל ענייני ותענוגי העוה"ז כדי להתקרב לבורא עולם!**

יזכנו הקב"ה שכל מעשינו כאן יהיו לתועלת, וכל אחד יקבל את מה שהוא צריך לקבל, ונזכה כולנו יחד להתקרב לבורא עולם ולעשות לו נחת רוח, כדברי חכמינו ז"ל (ברכות יז ע"א): **"אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו"**.

חלק ב' פרק כח'

- ◆ עשיה ללא שאלות!
- ◆ ההבנה שאינני יכול להבין
- ◆ "תמים תהיה" - "עם ה' אלוקיך"
- ◆ הכרה פנימית ב"הוא אמר ויהי"
- ◆ המטרה אחת: "אתהלך לפני ה' בארצות החיים!"

בלבבי-ב 028 תמימות

מספר סדרה בקול הלשון 1127749
מודפס בספר בלבבי משכן אבנה חלק ב' פרק כח'

